

In 2019 verscheen bij Ter Verpoozing *t Ên van dat zummer – Het einde van die zomer* – haar beste *verhoalen en gedichten* over het Grunneger land, afscheid, relaties, reizen, karakters, plezier en verwondering over wat haar toevalt. Proza en poëzie *in golden raand* met een onderkoelde directe toonzetting.

Balans van een verrassend leven in sprankelend Gronings.

In 2020 verscheen bij Boekscout *Kroniek van een wisselvallig bestaan*. Haar leven fragmentarisch verteld. De aard van het beestje komt naar voren; een Einzelgänger, een onbegrepen buitenstaander, moedig, niet bang, grensoverschrijdend, dan weer terughoudend. Een toegewijde ontdekker die soms eerst doet en pas daarna denkt. Er blijft te raden over.

Ik twijfel, dus ik doe.

In 2020 verscheen bij Ter Verpoozing *Hemelvaart*, met gedichten en een reisverhaal.

Afscheid in Nederlandse en Grunneger teksten.

Alleen met woorden...

o

Siet Bootsman

Alleen met woorden ...

Siet Bootsman (1934. Eenrum)

Siet Bootsman

Alleen met woorden ...

ISBN 978-9492546-95-1

NUR 300

Ter Verpoozing, Peize

© Siet Bootsman

Vormgeving: Gerard Stout

Foto's: Siet Bootsman

www.gerardstout.nl

www.nedersaksisch.org

Contact: gerardstout@kpnmail.nl

Druk: Biblion, Zoetermeer

uwboekingoedehanden.nl

Eerste druk: juni 2021

Alles uit dit boekwerkje kan worden gebruikt en gedeeld.

Alleen met woorden ...

Siet Bootsman

Ter Verpoozing

VOORWOORD

Een overzicht in woord en beeld van het literaire en kunstzinnige leven van Siet Bootsman, een combinatie van luchtigheid en ernst met accenten uit een bewogen bestaan.

Gedichten, liedteksten en korte schetsen in het Nederlands en in het Grunnegers, met opstellen uit haar tienerjaren als vroege uiting van haar literaire taalgevoeligheid.

Een selectie foto's geeft een indruk van haar stad Groningen en omstreken.

<i>Ontboezemingen in het Nederlands</i>	13
<i>Ik blijf zolang ik schrijf</i>	15
<i>Winter in Leiden</i>	22
<i>Alleen</i>	23
<i>De Hertogin van Zoutelande</i>	24
<i>Groningen</i>	26
<i>On va fermer</i>	28
<i>Gedachten</i>	29
<i>Vervlechting</i>	30
<i>Leven</i>	31
<i>Amsterdam</i>	32
<i>Ik blader in 't boek van mijn leven</i>	33
<i>Manifestatie Schrijvers Om De Noord</i>	40
<i>Dor Hout</i>	41
<i>Restaurant</i>	42
<i>Verlies</i>	44
<i>Heerst soms de macht van het toeval?</i>	45
<i>A – W</i>	52
<i>Oogappel(v)aardigheid</i>	53
<i>Zeemansliedje</i>	54
<i>Het kroegje aan de gracht</i>	56
<i>Wonderlijk</i>	58
<i>Verwantschap</i>	60
<i>Pascal Forthuny</i>	62
<i>Het Lied Der Vissen</i>	64
<i>Deel V Podagristen</i>	66
<i>Limerickreeks</i>	71

<i>Schrijfsels in de streektaal</i>	89
<i>Lös zaand</i>	90
<i>HKV 01</i>	92
<i>Hou roar of t ging op dij dag</i>	93
<i>Het leven vergliedt</i>	94
<i>Aula</i>	96
<i>Kat</i>	98
<i>Minne wedstried, luk baaldje</i>	101
<i>Station</i>	103
<i>Bie olle spoorbrug</i>	104
<i>Schetsboouk</i>	106
<i>Tied veur wat nijs</i>	111
<i>Oaventuur oet Braide weg</i>	112
<i>Wat het tied mie brocht</i>	114
<i>Ik wait wel dat doe wachts</i>	116
<i>Smartprolade</i>	118
<i>Veuroetzicht</i>	120
<i>Augustus</i>	121
<i>Traainvolk</i>	124
<i>Grunneger limmerikken</i>	129
<i>Leste woorden</i>	148
<i>Ter afsluiting</i>	159
<i>Dankwoord</i>	161

*Alleen met woorden ...
kan ik de zwaarte van bestaan
verlichten en verslaan*

Ontboezemingen in het Nederlands

Ik blijf zolang ik schrijf

*It's only words,
and words are all I have,
to take your heart away.*

Written by Barry and Maurice Gibb for Cliff Richard.
As he was not making an album at the time the Bee Gees
recorded the song themselves.

De zonnestraal geeft een schaduwkant.
Een vast gegeven in onze realiteit.
Naast harmonie constant de dissonant.
Geldt ook voor de spiritualiteit.

Wie zegt dat het leven niet droevig mag zijn?

Wisława Szymborska.
Interview *Dagblad van het Noorden*.

De dagen geteld, naast elkander gevlijd,
op drie locaties en in vier jaren tijd
door toeval of lot ons gebracht:
het waren er nauwelijks acht.
Het zorgde voor vrijheid maar kostte veel strijd.

Mensen die getuige zijn van dezelfde gebeurtenis zullen zich deze op verschillende wijze herinneren = het Rashomon-effect.

Naar de gelijknamige film van Akira Kurosawa.

Life is mostly froth and bubble.
Two things stand like stone:
kindness in another's trouble,
and courage in your own.

Een onbewijsbare maar verleidelijke theorie:
Het is niet uitgesloten dat dader en slachtoffer van aanvang af
gedoemd zijn naar het fatale ogenblik toe te leven. Dit geeft zin
aan volstrekt willekeurige gebeurtenissen. De geest verzet zich
tegen toeval. Zonder Abel geen Kaïn.

Je bent de dagen moe, dermate afgemat,
dat je nog weinig licht ziet op het uitgestippeld pad.
Mannen van middelbare leeftijd
Regelen dan jouw eindstrijd.
Ook als je zelf zegt: ik heb het helemaal gehad.

Een ridder te paard vliegt in volle galop over het bevroren meer.
Aan wal beseft hij zozeer de omvang van zijn avontuur dat hij
dood ter aarde stort.

To write is to belong.

Antje Krog.

Elk mens kent in diepste wezen zijn eigen toekomst.
Leibnis, Carus, Osty.

Al mag een waagstuk zeer de vraag zijn,
de oplossing lukt meestal wonderwel.
Van het bekende “stuk in de kraag” zijn
herstelt men ook gemeenlijk snel.
Maar krijg je soms wat maagpijn
van mens en maatschappij, herstel
kan dan toch treurig traag zijn
en het liefste sprong je uit je vel.
Zouden de normen nu te laag zijn?
Streven naar goeds niet meer in tel?
Kon je nog maar een keer de blaag zijn
van vroeger met wat sport en spel.
De ommekeer kan toch vandaag zijn.
We doen het zelf. Bedenk dat wel.

There is a crack, a crack, in everything.
That's how the light gets in.

Anthem. Leonard Cohen.
Expression of brokenness with a glimmer of hope.

Als je bij een tweesprong komt, neem hem.

Ronnie Wood.

Niemals sind wir so verletzlich, als wenn wir lieben.

Sigmund Freud.

THE LAST WHY.

My rhymes are with precision made
The rhythms too are all precise
The length of lines are all exact
My thoughts are clear, as well, concise
I crafted them in simple verse
So everyone can comprehend
The words, the phrases, and the tone,
And thus the message that I send.

Dough E. Barr.

Een restje rijst, in melk gevat
is wat ik voor de lunch nog had.
Met echte boter, bruine suiker,
goed verwarmen en ik ruik er
met groot genoegen aan.
Helaas, 't pannetje brandt aan.
Het is beter om er bij te blijven
dan tussendoor iets op te schrijven.

Het verschil tussen het biologische en het biografische leven
neemt toe dank zij de voortschrijdende medische ontwikkeling.

All these moments will be lost in time like tears in rain. Time to die.

Final scene BLADE RUNNER. Death soliloquy.

A poem, discourse or utterance that has the form of a monologue or gives the illusion of being a series of unspoken reflections.

I used to be indecisive. Now I'm not sure.

Het is de vreugde die me zo verheugde.
Meer dan 't verdriet dat mij verdroot.
Het is de deugd die vaak niet deugde.
En doden wordt des doders dood.
Niet het geheugen is wat mij nog heugde
maar de geboden die de bieder bood.
En dat de leugenaar zijn leugen leugde
is raar en roder dan het roodste rood.

Love is the absence of all expectation.

Byron Katie.

Soms vind ik zonder dat ik zoek
een zetfout in een blad of boek.
En dan tot mijn ontsteltenis
gaat er in eigen werk iets mis.

Long you live and high you fly
and smiles you'll give and tears you'll cry
and all you touch and all you see
is all your life will ever be

Een fototoestel is een getrokken pistool.

Susan Sontag.

Writing a poem each day
keeps the shadow away

Horatius: Non omnis moriar.
Niet alles aan mij zal sterven.

Strange, is it not? That of the myriads who
before us passed the door of Darkness through,
not one returns to tell us of the Road,
which to discover we must travel too.

Edward Fitzgerald.

Was er maar tijd om boeken te herlezen: *De nachttrein naar Lissabon* van Pascal Mercier, *Brideshead Revisited* van Evelyn Waugh, *Een vrouw op de vlucht voor een Bericht* van David Grossman, maar de lijst zou eindeloos worden.

Met woorden spelen
in het nachtelijk uur.
Niets kunnen delen.
Eenzaam avontuur.

Gib mir den Frieden des Zulassens,
den Frieden des Loslassens, den Frieden der erfüllten Zeit.
Woorden op een rouwkaart.

De zomer is voorbij.
Er wordt niet meer gehooïd.
Het hier is nergens
en het nu is nooit.

Now it's finally time to leave.
Yes, it's finally time to leave.
Take it calmly and serene.
It's the famous final scene.

Bob Seger.

Winter in Leiden

Winter in Leiden?

Een regel uit je laatste brief.

Lang van elkaar gescheiden.

Ik wist het toen. Je was mij lief.

Zomer in Praag.

Ontmoeting bij de Karelsbrug.

Het antwoord op elkanders vraag.

Zien we elkaar nog eens terug?

Najaar in Berlijn.

De afstand vormde een gemis.

Nog kort weer samen kunnen zijn.

I can't go on without a kiss.

Lente in Lund.

Verbondenheid lijkt nu verdord.

Nog een ontmoeting ons gegund?

Jij vroeg teveel, ik schoot tekort.

Winter in Leiden.

Die zinsnee uit je laatste brief.

Toch van elkaar gescheiden

al weet ik nu. Je was me lief.

Alleen

De hele dag ben ik alleen.
Niemand die helpt relativeren.
Een blok dus aan het eigen been
en valt het tij nu nog te keren.

Verlies van lef en tijdsbesef,
bevinding en verbinding,
van samenhang, veelzijdigheid,
en samenzang, geborgenheid.

Leren het leven los te laten
zoals een ui de rokken
zoals het graan de hokken
zoals de sneeuw de vlokken
zoals het haar de lokken
als ook de tijd de klokken.

Dan vormt zich de creative cloud
die hart en ziel nog eens omvouwt,
een lyrische beschrijving zoekt
en even weer wat blijheid boekt.

Emotioneel, sociaal betrokken,
ook dat vliegt als een schaduw heen.
De levensadem wil niet stokken
maar ik ben wel de hele dag alleen.

De Hertogin van Zoutelande

Een hertogin in Zoutelande
die onderhield nauwzoete banden
met een baron.
Of dat wel kon?
De rang rondom haar vond het maar een schande.

De hertogin uit Zoutelande
nam zelf het levenslot in handen.
Ze trouwde haar baron.
De tweeling uit die bron
werd groot in een verbond dat niet verzandde.

De hertogin van Zoutelande
bezocht met man en grut graag verre landen.
Het was de baron
die het doelwit won.
Jersey het speerpunt waaraan elk het hart verpandde.

De hertogin van Zoutelande
werd weduwe, ze vouwde de handen
van de baron.
Waar bleef de zon?
Haar levenslied kreeg rafelrauwe randen.

De hertogin van Zoutelande
liet toen november kwam een kaarsje branden
voor de baron.
In hun jargon
gaf de volwassen tweeling steun: la Dame Grande.

De hertogin van Zoutelande
had met hun landgoed veel om handen.
Ze miste de baron
en als het even kon
bezocht ze 't graf. Geen rangen meer. Geen standen.

De hertogin van Zoutelande
werd oud. Ze bracht een offerande
voor de baron.
En toen begon
haar eigen reis naar hem aan eeuw'ge stranden.

Groningen

De hemel herbergt - Joh.14:2 - veel woningen.
Maar dat geldt eveneens voor Groningen.
Wij bieden immers aan een ieder onderdak:
aan eigen volk, studenten, allochtonen.
Een enkeling komt ook nog aan de bak.
Het is hier rustig en plezierig wonen.
Al roert de slang bij tijd en wijl zich flink
en rukt het onheil eveneens gestadig op,
is een situatie vetcool of wellicht bloedlink,
wij zeggen dan: tot hier. Nu even stop.

Ik tel maar ik beperk het aantal zegeningen.
Op die beslissing valt beslist iets af te dingen.
Alle te noemen en niet eentje te vergeten
met oog voor alles wat zich met elkaar wil meten,
dat is qua tijd en ruimte onuitvoerbaar.
En daarom kies ik voor een uitgelezen paar.

Als ik van de cultuur een voorbeeld geven zal
denk ik aan het festijn rondom Poëziefestival.
Het ontbreekt ons kennelijk niet aan inspiratie
in Prinsenhof. Pracht van een manifestatie.
De binnenstad, de singels met kastanjabomen,
de zoonbidster in het gras (Noorderplantsoen),
Martinikerkhof, Korenbeurs, de torens, we komen
woorden tekort. De stad is mooi in elk seizoen.
Dan maak ik nog gewag van tal van aspiraties.
Zweeftrein of Lelylijn en vlot naar Amsterdam.
Als ons dat lukken zou is het toch een prestatie.
Voor wie dan wel? Voor wie daar al eens kwam?

En met voorbijgaan aan gezindheid en aan stroming,
met kleur en geur, besluit ik drastisch deze ode.
Jij bent - mijn stad - dan niet altijd de plek van honing
en van melk. Maar als ik hier niet ben mis ik je node.
Oh, hier te zijn, dan pas ben ik te rijk de koning
bij leven en als dode onder een pas gemaaide zode.

On va fermer

Het stadje ligt te rusten in een felle zon.
De huizen hangen loom en zwaar, vergeten.
De stenen treden zijn diep uitgesleten.
Een vrouw toeft op haar wankel balkon.

De late zon speelt schaduw in de straten.
We lopen naar de kerk, zien kruis na kruis,
lezen de naam van jonge mannen uit één huis.
De oorlog heeft de stad niet ongemoeid gelaten.

Een lichte huiver laat ons zoeken, bistro, café.
Een van de laatste keren dat we samen zijn.
We zwijgen eerst en praten dan bij een glas wijn
totdat de herbergier ons zegt: on va fermer.

De eerste regels zijn uit 1954 na een bezoek aan Chevreuse.
Aferond op 24 november 2020 nadat ik het concept terugvond.

Gedachten

Gedachten die ik diep van binnen draag,
tot wasdom zijn ze niet gekomen.
Er is een onbewuste onderlaag,
een frêle fase in mijn ochtenddromen.

En dan begint het toch te stromen
al is de aanvang stil en traag, gestaag,
bewust en niet meer in te tomen.
En dan rijst plotseling de vraag:

een schouwspel of een onverhoord gebed
verborgen in melodieuze klanken
en rijm. Toch laat gemijmer onverlet

de taal waarin het woord is toon gezet.
Het vormt lankmoedig met welriekend ranken
de context voor een antwoordloos sonnet.

Vervlechting

Een dagrest kwam 's nachts boven in een droom.
Verfilming* op een eiland dat ik ooit bezocht.
Intiem contact van man en vrouw, geen schroom.
Stroom van gevoelens werd op gang gebracht.

Niet de vervulling van lichamelijk verlangen.
Het is het ogenblik daarvoor dat je niet zocht
maar onderging, de grip verloor, en onbevangen
je over durfde geven aan een zachte kracht.

Onthechting.

Naar aanleiding van de film: *The Guernsey Literary Society*.

Leven

leven
is lijden
doorgaan
en strijden
of ondergaan
soms enig geluk
dan weer wat stuk
tesamen en beiden
alleen of gescheiden
stilstaan of lopen
wanhoop of hopen
ligt het vast, is het open
met angst en soms beven
toch maar proberen te leven

Amsterdam

Voor één dag ben ik terug in Amsterdam.
'k Begin te lopen bij het Centraal Station.
Hotel Victoria waar ik toen wel kwam
en de romance tussen jou en mij begon.
Dat weekend is me altijd bijgebleven.
Plaisir d'amour - helaas - het duurt maar even.

Bij toeval zie ik in de Kalverstraat
de ingang naar een kathedrale kerk.
Links van de plek waar de clausuur staat
is een bloemenschikster aan het werk.
Voor jou en mij een kaarsje opgestoken
om liefde die - helaas - niet is ontloken.

Ik blader in 't boek van mijn leven ...

Ik blader in 't boek van mijn leven
het een vreemd verrassend gevoel...

Het boek van mijn leven heeft een warm
mijnwoord omslag. Het wordt niet ontvuld
door overdadig brullende letters: kleine
strak beheert gouden letters geven de
bestedemming ervan aan.

En ogentikken als deze heb ik er soms
behoefte aan het door te bladeren. Dan neem
ik het op van mijn plaats, maar het half
verborgen ligt onder de fijne plooiën van
een lap zwart fluweel. Boornichig, dervag
ik het, als een bestbaar beest, maar
mijn boefje.

Wat drijft mij toch hiertoe? Denk ik iets
soms te vinden uit vroegere jaren? Het het
boek draagt ik een vreemd gevoel mee,
alsof ik iets verwacht uit dat gelukke van
mijn leven, dat ik op een gegeven moment
wilde afsluiten, maar waarom brokstukken
mij soms zo levendig voor de geest staan,
dat ik erop moet terugzien?

Dere heer wil ik niet alle doorlezen
Ik zal 'er paar dingen weer voor de geest
roepen.

Het boek valt open op een plaats, een blad-
rijde, die ik al vader geloven moet
hadden. De blaadvelden, hevig en gevuld
met een regelmatig handschrift, lieten
hier was van hun blankheid verloren.

Ik begin te lezen en al spoedig verover

me vol dit getekte. Maar de eerste winnen
hiet ik het loch niet meer nodig. En
gedachten wie ik het gehele buid weer voor
me.

Op de avond van die dag begon
de wind plotseling heescheij toe te nemen.
Voer de nacht viel over land en zee, ruwte
de wind het water voor mich ~~aan~~ uit,
tegen de dijk op. Een boer schudde de
bedenbelijde zijn hoofd. De oude dijk had
het de hele winter volgehouden, maar nu
lijt tegen een vijanden storm bestand
zijn? Voor alle zekerheid werden
schippen uitgerust.

Lammige boeren draadden door het nachte
weer hun schapen naar de weidigh
geboorte en op de huizen laten lopen. Door
het onverwachte in het optreden van de
storm had men de besten nog niet weg
nemen halen. Tegen elf uur 's avonds
nog getuude die twee mannen, die in
allerijf niet het dorp gehaald waren.
Ik heb het in huis niet met hunne honden.
Een onverschrokken heescheij druf me
naar de zee. Ik wilde helpe, arbij
medoan. Een hevig wind teken me
bijna de ellens, dan is lang de bimen-
dyk loop. De man was inmiddels opge-
komen, maar werd althans aan het oog
ontrokken door de voorbijvliegende wolven-
floden. Deze duisternis belemmerde het
werk erg. De zee nam in onstuimigheid

toe. Het schuim spatte over de dij-
rand heen. Het werd te moeilijk en
gevaarlijk om nog langer de schapen te
halen. Melisuar was het grootste deel
in veiligheid in de bukte achter de
dij, maar een klein aantal der stamm
dieren was nog in gevaar. Men gaf niet
op. Ik ging zo ver mogelijk naar buiten
om te kijken of er nog te redderen veel.
Men maar denke nu een schape toe.
"Pah aan! Ik Ga nog minnmal weerom!"
Ik pakte het nalle, verwilderde schape
niet in de nacht. Even heb ik waan
door te vermaande wolvenjacht heen. Men
dat onduellbare moment nog ik een vrouw,
een vrouw, in een kind, tegen de borst
ghemeld hield. Kinder me op dat oogenblik
af te vragen, hoe een vrouw...
Ik wankelde... Ik snelde al toe, toen
het schape, onrustig en wild, me
plotseling enbelle mijns wegsleurde. Een
golf overspoelde mijn voeten. Maar ik
inbrechte me op en krabbelde terug naar
de plaats, wanhopig roeiend en roddastend.
Het was weer donker geworden. In radeloos
kreunde ik: "God, God help mij". Laat ik
hen mogen redderen.

God antwoordde niet... De volgende
morgen werd het kind gevonden. Het
had de armpjes uitgestrekt, alsof het
hulp roeiend naar een laatste bemmer
griep en had.

De mijn dingen, die ~~for~~ een smartelijke
inbreuk achterlieten, als ik erom terug
denk. De mijn ook herinneringen, die
geen pijn doen.

In alle bladwijzen verder in het boek
van mijn leven heb ik eens opgeschreven,
hoe ik een avond van een vacantie-
week op een der eilanden heb doorge-
bracht.

Ik weet niet meer, waar en wanneer
ik jou precies voor het eerst gezien heb.
Ik doe er ook niet toe, het is helemaal
niet belangrijk. Maar voor die ene avond
hadden we afgesproken, dat we een
wandeling zouden maken. Door de bossen,
over de duinen en op het strand van
het eiland. Maar onze afspraak zijn we maar
ons eigen verblijf teruggegaan, want 's avonds
vergeet we elkaar terug. Ik herinner me nog,
hoe jij op me toe kwam lopen.

We hebben niet veel gezegd op onze nacht.
De stille, zware ernst, die om ons hing,
milde zich slechts in een enkel woord, dat
op nachte toon gezegd werd.

Toen we tot een gesprek kwamen, wandelden
we niet meer. Omdat ik moe werd, waren
we gauw stil, om het knetterende harsenen,
dat jij omgelegd had.

Het licht onverschillig, als ik er nu op
terugkijk. Maar het was nu en het was goed.
Het donker was inmiddels geheel ingetreden,
alleen scheen de maan een lege een

silverachtig was over het inland. Dork
hielden de schuiten af van de zee.

Het bruisen van de branding, overstemde
de nacht-missende wind, waartegen wij
door laag struikgewas beschut waren.

Toen hebben wij hemmen praten...
Misschien, omdat het bestemd scheen, dat wij
elkaar niet terug zouden zien.

Later in de nacht, toen ik me dacht ik
daar voor willen slapen, hebben wij elkaar
een poos aangeraakt. Wij wisten, dat die
ernstige zuiverheid tussen ons niet
verstoord mocht worden.

Waar jij stond op en je hebt deken
gehaald. Ik heb poe vul later gedacht, dat
jouw deuk, waarvan je vertelde, desond bij
ons nadeeligh voor heeft mochten staan.
Naast elkaar hebben we ons in de deken
gewikkeld.

Toen ik de volgende morgen wakker
werd, scheen de zon. Ik hoopde me niet
om te draaien om me ervan te overtuigen,
dat jij niet meer naast me lag. Ik wist het.
Ik heb de deken opgenomen en onder het
struikgewas nedergelegd.

Daarom ben ik weggegaan. Nog dezelfde
dag heb ik de boot teruggekomen.

De pijn berispingen, die geen pijn
doen. Soms doornloos is echter een stille we-
moed mijn hart, als ik terugzie.

Ik heb er geen behoefte van, nog langer

in mijn levensboek te bladeren. Langzaam sta ik het aanschouwen.

Ook ik spoor om het op te bergen, bedenk ik, of ik niet beter zal kunnen spreken van een bundel novellen, dan van een boek. Weliswaar is er in deze ~~te~~ reeks slechts één lijn, namelijk die van het eigen ik, maar de ~~reeds~~ gedeelten, waaraan mijn levensverhaal is opgebouwd, zijn toch eigenlijk te verschillend om van een enkel boek te kunnen spreken.

Ik zal de verzameling weglaggen. In andere heer zal ik vruchtdragende of rijpende planten en bloemen, die op die herinneringsplekjes ~~van~~ van mijn hart wortelen, weer te verwijdeschrijven. Ik zal mijn hoofd buigen en binnengaan.

Dor Hout

Dor hout. Al ben je werelds, wijs en oud,
zo'n stempel klinkt behoorlijk boud en koud.
Niet dat ik me er echt aan stoort
hoewel ik tot de doelgroep hoor.
De leus snijdt – als je nadenkt – enig hout.

Manifestatie Schrijvers Om De Noord

Een sneeuwjacht op Schiermonnikoog.
Ik kijk bij Van der Werff drie hoog
uit het raam. In 't grijze middaglicht
verdwijnt de zee uit het gezicht.

Lag ik maar op het zomerstrand.
Bloot, zondoorstoofd en rood verbrand.

Op de veerboot naar het eiland herken ik een aantal schrijvers
waaronder Jean Pierre Rawie en Driek van Wissen. In winterse
buien begeven de toehoorders zich naar de locatie van de sprekers
in kerken en zalen. Bovenstaande regels laat ik Van Wissen lezen
in een onbewaakt moment. Hij zegt: *Het is een echte sonnettime.*

februari 2005.

Restaurant

Ik zit hier in het restaurant
op het hoogste punt van Lauwersoog.
Over het water zie ik land:
een reepje van Schiermonnikoog.
Mooi plekje is dit aan de kust.
En luisterend hef ik het oor.
Mijn hart komt dan pas echt tot rust
als ik die bekende voetstap hoor.

Ik heb nog maar weer iets besteld
in het restaurant op Lauwersoog.
Veel zeilen heb ik al geteld.
Een meeuw die langzaam overvloog.
Zo dadelijk legt de veerboot aan.
Het water heeft een zilveren glans.
Mocht mijn droom in vervulling gaan
Dan grijp ik zeker deze kans.

Een oude tjalk vaart nu voorbij.
Strak staat het grote bruine zeil.
Het gaat om jou maar ook om mij.
We varen samen toch die mijl?
En zo wacht ik een tijd op hem
in het restaurant van Lauwersoog.
Dan hoor ik zijn bekende stem:
Kom schat. Op naar Schiermonnikoog.

Refrein: *Grijsgroen het water. Lucht en licht.
Wat mis ik je nabijheid, je gezicht.*

Restaurant heeft weinig met rust te maken zoals ik dacht. De benaming kan afkomstig zijn van het Franse *restorer* = herstellen. Eerst was er de herberg met als kenmerk dat de passant onderdak en voeding nodig heeft en genoeg moet nemen met wat voorradig is. Later werd restaurantbezoek doel op zich met een keuze aan gerechten. Versterkende soepen kregen de naam *soup restaurante* = verkwikkend, herstellend. Daaruit zou het woord zijn ontstaan in de betekenis die er nu aan wordt gegeven.

Verlies

Meer beelden zijn het
dan gedachten
wanneer ik opschrik uit de slaap.
Vind ik op tijd geschikte woorden
dan blijft de droom me meestal bij.

Verhalen vormen
van die beelden:
linguïstisch lastig, paradox.
Het resultaat boet in aan diepte
en dat ervaar ik als verlies.

Heerst soms de macht van het toeval?

? *Hieruit soms de macht van het loval?*

De hele dag had een grauwe triestheid
boven het heuvellandschap gehangen.
Lansaan schen het, hoewel het doorp in het dal
focht niet ver weg was. Slechts een huis was er
te zien in deze verlaten heid, halverwege de
een steile heuvel. Een smal voetpad leidde van
de gepavillende weg erheen.

Het begon te regenen, aansluitend nacht,
maar even later pluvende de regen meer.

Van tegen de avond brak in het Westen de
bewolking. De wind rukte aan en weldra
blaaide de lucht geheel op. Nog even spreidde
de ondergrondse man een rode gloed uit
over de heuvels, dan nam het donker volledig
bezit van het verlaten dorp der paaie.

Blitzlicht der koplampen van een kleine
auto schen op de heuvels en de donkere bossen,
die hun eentonig licht misten. Maar reed
de wagen de heuvelweg op, maar neigde
even later plotsnel naar beneden. Wat dreef
de bestuurder tot ^{de} ~~dit~~ sluikeling wachende
smelheid op de glimmende gladde asfaltweg?
De wind sping liggen, de natuur werd stil,
alsof ze wachtte op de onthooping van het
wijden.

Als de scherpe focht halverwege de heuvel.
schip te de auto op gladde wegden en vloog
met een enorme blaf tegen een grote boom om
vervalgen in brand te vliegen. De bestuurder
werd uit de wagen geslingerd en bleef liggen
in een greppel tussen de boshutten.

Stroeg verlichtten de vlammen het lichaam,
dat noch prachtige op de richten, doch nachteloo
viel de arm leening.....

Bruce Henson logende bij mijn correspondentie.
vriend Bert. Door familieomstandigheden was
dore, met mijn ouders echter tegen de avond
vertochten, zodat Bruce alleen in het huis op
de kermis was achtergebleven. Hij haalt het rich
gemakkelijk gemaakt in een faimuit. De nachts
stond aan op een laag tafeltje. Nachts neemt
stond in de eenvoudige, smaalhol gemeentelijke
kamer.

Bruce was bezig met een postloodleuning.
Het werk stelde echter niet erg en met een plotseling
gebaar gooiide hij het papier neer. Hij draaide
de nachts met en ging naar buiten.
De absolute stilte van het landschap na het
regenschijfje weer van overdag, trof hem. Het
stroomt hem, alsof er een zwaartje gebeuren en het
roetlose landschap verheugde de intensiteit
van deze vreemde gemeentelijke.

Ploteling hoorde hij een dofpe klap van
een andere zijde van het huis. Het begaf hij
niet daarvan en bleef toen staan. Zijn oog
werd geboid door een vlammenspel, dat
enkele bomen verlichtte. Dan draag het tot hem
over, dat er iets gebeurd moet zijn.

Hovenaar volde hij zich een weg door het struik
gemaak van het heuvelachtige terrein. Na enkele
honderden meters, waarbij hij soms tot de enkels
in de strakke bodem wegzonk, bereikte hij de plaats

Nadat hij de situatie opgenomen had, zocht hij de brokstukken na, of er nog mensen waren. Hij ontdekte de overloze spullen en knuiste het bij me. Het was een jonge vrouw, een meisje bijna nog. Toen hij haar aanraakte, opende ze de ogen en bewoog haar lippen, waaruit een bloed vloemde. Snel veegde hij het bloed weg met zijn zakdoek, en legde zijn oor op haar mond. Hij verstaalde zeer, miste en hoorde niets, dan een nacht gebreuk. Toen nog wierp hij een blik op het ontzettelijke, doodsblijke gezicht, dat door hetgehuult donker haar omkraant werd. Dan vroeg hij de nu overloze spullen stampelend in het donker naar huis...

Het gebeurde had Bruce, min of meer aangegripen. Ook na haar begrafenis zag hij nog vaak in gebloeden het bleke meisjegezicht. Hij raakte het beeld niet meer kwijt. Help bereikte hij toch erop, dat hij niet meer van zijn verloofde Ria dacht. Hij had haar tekening niet afgeemaakt, maar was van een schets van het donkere meisje begonnen.

Toen het eind van zijn vakantie begon te nadere, nam hij een besluit. Hij schreef een korte brief aan Ria. Nog eenmaal ging hij op een vroege herfstavond naar de plaats, waar het ongeluk gebeurd was. Slechts de geschonden boom herinnerde aan hetgeen toen geschiedde. Bruce braste

zijn naam en de datum van de betreffende
dag in de boom - Prince Kenton - 10 September.

Ma een handijft afscheid van Beze en zijn
zuster, begaf hij zich voor korte tijd naar
Luis. Gewoon ging hij reiken om afleiding
te zoeken...

Alleg en volghet Lief Ria het bordje van
hem, midden aangelegd bruidenkuis op. Door
de geopende verduwen luam een bedrindende op
haar toe met een brief, die hij haar met een
belaagd gebaar overhandigde. Ze verkende het
handschrift en brak snel de enveloppe open.

Haar rogen vloeg snel over de avonige regels.
De verkleide plotseling en wankelde. Prince, die
niet meer van haar hield, misschien nooit
van haar gehoorde had; Prince, voorgest
niet. Langzaam bracht ze haar hand naar
het hart. ... Dan legde ze hysterisch te lachen.
De bedrindende, die niet verijderde had, heerde zich
om en smelde op haar toe om haar op te rangen.

Ria werd door een levige ruisse aangeast,
want ze slechts men langzaam bereikte.
Haar verkracht was gebroken; haar rogen waren
dof, haar tred was besluiteloos geworden.
Op den dag was ze verdwenen. Voer men haar
eindelijk vond, liep ze met haar lang blond
haar, dat nu los om haar schouders fladderde,
en met verwilderde rogen, ellijts bekenden van
— hui, verijderde.

Al gauw verspreide zich door het stadje
het nieuws, dat de putende dochter van de rijke

industrieel Bremer brandvermijng geworden
was. Doch het merendeel der menschen hield
de tragisch niet, die nacht van die jonge leeren
had afgespeeld.

En de conversatiestaal van een thudelyk
hroet liep en slanke jongeman met donkere,
melancholieke ogen, in een knap mattemis-
genicht. Eening oog volgde hem, zoals hy
haar liep. Het meende, dat hy een ingeboren
was. Bruce Kenton was zijn naam.

En een hoek van de maal stond een meisje
met de rug naar Bruce toe. De geslakte
kruon bleef beidend voor. Toen hy een
moment later haar genicht zag, moest
hy zich geweld aandoen om zich te
beheerschen. Het was... het donkere meisje...
En golf van ontroering zwelde in hem op,
toen hy het gelooft, dat hy die twee jaar
niet vergeten was, weer zag. Alleen toch
ook een verbijsterende verwarring.

Hij was toch zelf by de begrafenis
gewees. En zij met haar...

Het meisje begaf zich naar de uitgang.
Maar een moment besluiteloosheid volgde.
Bruce hoorde. Snel nam hy zijn portefeuille
en haalde de schets tevoorschyn, die hy
inderjyd van haar gemaakt had. Toen hy
de datum op het papier las, stong het met
een schok tot hem over, dat het die slag
meer de 10^e September was. Het gaf hem een
moed. Ja, hij kon haar vragen, of de

schening van haar was.

Het meisje verliet door de draaideur het hotel en stasde daarna de marmeren trap met de gebulbelbunde leuning af, die naar het park leidde. De schoonheid van de hofst, die zich in het park openbaarde, deed haar diep ademhalend stilstaan.

Op dat oogenblik bereikte Bree haar.
„Pardon...”

He wendde het lieve gezicht met de diep-blauwe ogen en het donkere haar naar hem toe...

J. Bootman

A – W

In de bovenzaal van Hotel Restaurant Nieuwe Schans
vroeg een jongen een hem vaag bekend meisje ten dans.

Hij zei: “Kom in mijn armen.

Ik zal je blijvend verwarmen,
mijn lieve Fransisca”. Maar zij heette heel gewoon Ans.

Diep getergd was het meisje door jongeling Wouter.

Hij was knap maar klein van stuk en uit louter

wraakzucht verzon ze een list

omdat hij haar naam niet meer wist.

Ze zei: “Jij heette op school toch Foute Kabouter?”

Hij grinnikte, trok het boetekleed aan en subiet

werd zacht haar gezicht. Ze zei: “We staan quitte”.

Om de band aan te knopen

geen dans maar praten en lopen.

Wij wachten vol spanning af wat het leven hen biedt.

Dit verhaal krijgt een aangenaam staartje.

Na drie jaar ontvangt de omgeving een kaartje

met Woutje en Ansje.

En nu wel een dansje.

Lief meiske en ’t jonkje een aard naar zijn vaartje.

Oogappel(v)aardigheid

O, appel van de aarde
die in zijn kort bestaan
al vele volgelingen baarde
en sierlijk bloeisel laat ontstaan.
Aan verre velden geeft het kleur
van lila, roze, paars en wit.
Soms is er een markante geur.
Die geeft de losse adem pit.

Met grof geweld
wordt loof geveld.

Dan eindelijk komt na het rooien
een ander onderdeel aan bod.
Van het proces is dit het mooie
maar ook een tragisch lot en slot.
De knol gegeten als geheel,
van stampot of puree een deel.
Meer smakelijke gerechten
waaraan de mensen hechten.

De combinatie met hachee,
de aardappel heeft alles mee.

Uit: Reis door Drents erfgoed.
Deel V. Hedendaagse Reisimpressies

Zeemansliedje

Vlak bij de Zeevaartschool kwam hij haar tegen.
Hij vond haar leuk, was dadelijk van de kaart.
Haar blonde haren krulden in de regen.
Zij zag hem ook, je weet wel hoe dat gaat.
Ze hebben uren samen rond gelopen.
Gepraat, gelachen, afspraakje gemaakt.
Over dat hij naar zee wou was hij open.
En zij begreep dat. Zo is 't aangeraakt.

1ste refrein:

*Daar kwam het schip de haven binnenvaren.
Altijd stond zij te wachten aan de kant.
De wind verwoei haar mooie blonde haren.
Naar dit moment had zij toch zo verlangd.
Zijn armen om haar heen. Een kus.
Zes weken lang was hij bij haar terug.*

Uiteindelijk werd hij meester op een coaster
Hij had een hut gewoon voor zich alleen.
Haar krullekop stond op een grote poster.
Dat hij zich eenzaam voelde wist geen een.
Een paar keer is zij met hem meegevaren
totdat het allereerste kindje kwam.
Ze miste hem, had zorg om de gevaren.
Wist dat de zee veel gaf maar ook veel nam.

Een maanverlichte nacht bij de Azoren.
Het stormde en er kwam een grote golf.
De lading van het dek ging toen verloren
omdat het water zijlings 't schip bedolf.
Toen ze de zaak onder controle hadden
sloeg toch de lichtmatroos nog overboord.
Hij sprong hem na, probeerde hem te redden.
Van geen van beiden werd nog iets gehoord.

2de refrein:

*Daar komt het schip de haven binnenvaren.
De vlag halfstok. Toch staat zij aan de kant.
De wind verwaait haar zilverblonde haren.
De kinderen houdt ze stevig aan de hand.
Geen armen om haar heen. Geen kus.
't Is anders nu. Hij komt niet meer terug.*

Het kroegje aan de gracht

Zoals wel vaker loop ik langs de gracht.
De bomen tonen het eerste groen.
Ik denk weer aan zo'n zelfde dag.
Ze zei: ik kan niet verder zonder zoen.
Dus stonden we een poosje stil,
de armen om elkaar geslagen
totdat ze lachte om haar gril.
Haar had ik en ik had geen vragen.

Refrein:

*Nog snap ik niet wat er gebeurde.
We waren al een heel jaar samen.
't Cafeetje waar we destijds kwamen.
Ik weet nog dat mijn hart toen scheurde.
Zij wou alleen, apart. Ik was verward.*

Ik liet niet merken dat het mij iets deed.
Werk, vrienden, racen in het weekend.
En als ik 's avonds niets te doen had
was er de bar in die muziektent.
Ik heb een flatje op het oog,
lijkt op het huis dat we toen zagen.
Als nu een postduif briefjes overvloog.
Ik mis haar en ik heb veel vragen.

Berichtje met een minivoorstel maar.
Het overbrengen kan ik zelf wel doen.
Een duif ziet ze toch als een loos gebaar.
En tussen nu en ooit eenzelfde zoen
moet ik gaan werken aan hernieuwd contact.
Ik hoorde dat ze op zichzelf ging wonen.
Als ik haar nummer vind bel ik haar straks.
Geen vraag meer en het bloed gaat stromen.

Refrein:

*We waren al een heel jaar samen.
't Cafeetje waar we destijds kwamen.
Ik belde rond en zocht tot ik haar vond.
Hoop nu van harte op een nieuwe bond
en wacht op haar in 't kroegje aan de gracht.*

Tekst: Siet Bootsman
Muziek, arrangement en zang: Wessel Vriesen.

Wonderlijk

Een observatie, actie of gewoon verzinsel
vormen voorlopig en voorzichtig het beginsel
van lied of limerick.

Dan zoeken naar de klik
met rijm en ritme. 't Blijft een hersenspinsel.

Het was en is een bewogen jaar. Onderzoek, echo, scan, het gesprek. Hoe vul je de slapeloze uren door de bijwerking van de medicatie? Schapen tellen helpt niet, vloeken kort en spijtig, zacht reciteren van gedichten verdrijft de tijd een beetje. Dan is het wonderlijk te ontdekken dat ondanks lichamelijke perikelen geestelijk bezig zijn niet verloren ging zoals het schrijven van een vers. De meeste zijn in het Nederlands, soms doemt de streektaal op.

Vraauw van ol smid ien Suksmoezen,
wol geern nog ain keer verhoezen.

Wat dichter bie Stad.

Ien t dörp haar ze t had.

Mor smid zee: doe mos nait zo zoezen.

Als je ouder wordt vallen mensen uit je support system en verdere omgeving weg. Ik ben dankbaar dat er per mail of brief contact mogelijk is. Iemand neemt je mee voor een ritje over het platteland dat er grotendeels onaangeroerd bij ligt. Wat is er in de stad de laatste jaren veel veranderd. Je ontdekt telkens nieuwe dingen.

De kerstbal op het dak van DOT
verschaft veel mensen kijkgenot.
De wisseling van kleuren.
Het winterse gebeuren
geeft aan december een plezierig slot.

In: Kerstbijlage 2020 van het *Dagblad van het Noorden*.

Verwantschap

Op reis door Denemarken zag ik in het Aarhus Kunstmuseum een schilderij dat me deed denken aan een zelfgemaakte foto. Thuis legde ik de afbeeldingen op de ansichtkaart en op de foto naast elkaar.

*Landevej ved herregården Vognserup. Studie. 1847. P. C. Skovgaard, 1817-1875.
Aarhus Kunstmuseum. Gave 1974 fra Ny Carlsbergfondet.*

Landweg van de Middendijk naar het dorp Den Andel. Foto: Siet Bootsman.

Pascal Forthuny

De schrijver, journalist, dichter en schilder Georges Cochet koos als schuilnaam Pascal Forthuny. Hij had een paranormale ervaring toen hij 39 jaar was. Met een fotograaf was hij op stap voor een reportage voor het blad *Le Matin*. Hij wilde een treinkaartje kopen en zag ineens tussen de bagage een lijkst staan die bedekt was met een zwart kleed. Aan beide zijden brandden kaarsen. Ondanks de tegenwerpingen van zijn reisgenoot ging Forthuny naar huis. Daar hoorde hij dat zijn moeder een longontsteking had opgelopen. Hij reisde er heen. Ze stierf de dag erop.

Jaren gingen voorbij zonder dat Forthuny iets van zijn paranormale begaafdheid merkte. De eerste ervaring leek een eenmalig gebeuren te zijn geweest. Acht jaar later in juni 1919 kwam zijn enige zoon Frédéric in Roemenië om het leven. Toen bekend werd dat de Duitsers het vredesverdrag van Versailles zouden ondertekenen gingen de vlaggen uit. Frédéric was vliegenier en wilde het goede nieuws op zijn eigen manier vieren. Hij bond een aantal vlaggen aan elkaar en maakte ze vast aan zijn vliegtuig. Hij steeg op en sleepte de grote banier mee. De toeschouwers juichten om de Franse driekleur en om de virtuositeit van de vliegenier. Door een plotselinge windvlaag raakte de vlag verstrikt in de propeller. Frédéric stortte neer op het kerkhof van Galatz. Hij was 24 jaar. Forthuny was op dat moment rustig bezig met het ordenen van papieren. Hij zou geen enkele paranormale ervaring hebben gehad. Het bericht van de crash kwam pas vijf dagen later.

Forthuny is nooit een beroepsmedium geworden. Wat als een incident begon werd echter wel een gewoonte. In kleine kring demonstreerde hij graag helderziende waarnemingen. Vanaf 1926 werd hij door Osty gevraagd naar het Institut Métapsychique Internationale te komen om te worden getest op zijn precognatieve vermogens. Met succes wist hij in een lege zaal iets te zeggen over de persoon die toevalligerwijs op de stoel zou gaan zitten die door het lot was aangewezen. De stoelenproeven zijn in Nederland en Duitsland voortgezet door Gerard Croiset, Prof. Tenhaeff en diens Duitse collega Hans Bender.

Uit: *De stoelenproef: Instrument en Argument*
Doctoraalscriptie 1994 RUG Groningen
Begeleider: Douwe Draaisma

Het Lied Der Vissen

Vis 1,
zwom
in de kom.
Vis 2 deed mee.
Penarie begon met Vis 3.
Hij kwam met de rare theorie:
een aquariumglijbaan met hulp van Vis 4.
Die wou in principe wel maar toen sneerde Vis 5:
dat krijg je niet voor elkaar. Geen polonaise aan je lijf.
Op dat cruciale moment wurmde zich uit de zeegroene fles
de altijd bemoeizuchtige en ietwat drankzuchtige lijvige Vis 6.
Wie het aankomende woordengeweld nog op tijd wou bezweren
door begripvol als mediator voor alle partijen te fungeren was Vis 7.
Dat nam tijd in beslag. Daardoor kwam als geroepen een kans voor Vis 8.
Met toeters en bellen en tegenstanders vellen greep hij gedreven de macht.
De luwlauwe houding van de reeds op zijn lauweren rustende eminente Vis 9
viel zonder ook maar enig dialoog maar met veel poldergedolder heel erg tegen.
De inmiddels totaal ontspoorde gemeenschap der vissen liet geen tegenwerk zien.
En dat was waarschijnlijk de belangrijkste reden van het ongeleide projectiel Vis 10
om te doen wat hij maanden tevoren al had bedacht en hij riep zichzelf uit tot keizer.
De groep om hem heen bestond uit verpleegsters, boeren en buitenlui, onderwijzers.
Gewaardeerd werd het compromisloze helaas fantasieloze advies van de Raad van Elf.
Het mooiste en aansprekendste deel van het visjesleven is dan toch echt wel versleten.
Veel verder dan een jaar of tien, elf, twaalf kun je een harmonieuze levensloop vergeten.
Bedenk de rest van dit woordwatervers maar zelf.

Het linkerdeel van deze boom is weggebrongen.
Oh, sorry, natuurlijk moet dat zijn gebracht.
De rechterstam staat nog want daar wordt zacht
en zuiver het Lied der Vissen meegezongen.

“Wat een vondst: een vers over vissen in de vorm van een vis”. Dat was de reactie van een lezeres. Ik was verrast. De inspiratiebron was de uitwaaiierende dennenboom in het ziekenhuis. Daar schreef ik het lied op 19 en 20 december 2020 en rondde het thuis af op 26 december. Na een mislukte ingreep en het oplopen van een delier bleek het de laatste pennevrucht te zijn.

Deel V Podagristen

Er is een serie boeken uitgekomen
die de vervulling is van vele dromen.
We volgden schoorvoetend de schreden
van schrijvers uit een ver verleden.
In 't vijfde deeltje zijn aan bod gekomen
auteurs van nu. Onder de loep genomen
hoe zij vertellen over reizen in het heden.
Abstracte zeker- en onzekerheden
en praktisch, heuvels, dalen, bomen.
Niets wist hun dadendrang te tomen.

Hoe dit ook moge wezen,
ik ga gauw verder lezen.

Limerickreeks

Het verschil tussen vers en gedicht, limerick of lied
vormt geen afgebakend beschrijvingsgebied.

Raak je te water door één genre
te kiezen, dan nog kan er
redding zijn. Aan de oever groeit altijd het riet.

*

Ik zit nog in de limerickenmodus,
een genre dat bij lange na niet dood is.
Nu afgezien wordt van contact
zelfs als je iemands handen pakt:
een woord van troost voor ieder die in nood is.

*

Op de Engelse uitdrukking limerick
rijmt alleen maar het Groningse emmerrik.
Dan is het weer wachten
op emmers vol gedachten.
Dat denkend geëmmmer verzin ik, de slimmerik.

*

De crèche in Pieterburen kreeg een hond
die ziek het water uitkwam en terstond
behandeld werd totdat bij weging
bleek dat hij weer naar zee ging
en genezen de vrijheid van het wad hervond.

*

Als ik de baas was van een tijdschrift of een krant,
dan hielden sombere berichten niet lang stand.
 Hoop, medeleven of een gulle lach,
 een positieve draai die ik graag zag.
Voor dat soort nieuws gaf ik het team de vrije hand.

*

Een erudiete sloddervosauteur uit Roden
kreeg kort geleden schrijfhulp aangeboden
 van een muggenziftster uit de stad.
 Ze legden beiden hoog de lat.
Dat zette aan de tekstdijk uitgelezen zoden.

*

Ik hou gewoon niet van gedichten
tenzij naast tekstuele inhoud die ze stichte
 alliteratie, ritme, rijm
 - hoe moeilijk kan het zijn -
me telkens weer genoeglijk onderrichte.

*

Tweeduizendtweintig, het jaar van advies en gebod,
van verlangen en hoop, van verlies en van plot.
 Laat met je hart iets gebeuren.
 Lief gebaar of een mailtje, ze kleuren
de dag. De vraag blijft: verander je veel aan je lot?

*

Mijn trouwe huishoudhulp heet Jacqueline.
Mis je in deze naam de letter e misschien?
 Voor pa het kindje aan ging geven
 blij het café in, echt heel even.
Maar heeft de ambtenaar dan niets gezien?

*

Van een echtpaar was hij al jaren verslaafd aan de lotto.
Zij kookte als maaltijd voortdurend alleen maar risotto.
 Ze wilden elkander verlaten
 maar gingen toch eerst even praten.
Minder geldzucht en meer stampot is voortaan het motto.

*

De prijzen zijn goud, zilver, brons.
Het is weer raak en wij verheugen ons.
 Gaaf het een keertje mis,
 uit haat of droefenis
geven we coach of speler gauw de bons.

*

Een min of meer geslaagde wielerronde
met bergetappe, tijdrif, een rotonde,
 kasseien, kathedraal, kasteel,
 een vlak parcours, graan geel.
Maar eigenlijk gaat het om iedere seconde.

*

Dat uur achter het stuur tuurt hij lang op zijn scherm.
De wagen schaaft de stam en verdwijnt in de berm.
 Het goede bericht.
 Haar lieve gezicht.
Maar niemand verneemt 's nachts zijn pijnlijk gekerm.

*

In Groningen naast de Martinitoren
verrees een nieuw gebouw. Dat is het FORUM.
 De combinatie van die twee
 qua aan- en uitzicht valt best mee.
Het kan de meeste mensen wel bekoren
al zegt een enkeling: het is geen porem.

*

Bij de eerste ontmoeting vertelt hij een zeer schuine mop.
Het is meteen ook de laatste. Zij staat fier rechtop,
 kijkt hem vernietigend aan
 en is gewoon weggegaan.
Man, had toch iets gevraagd over jazz, rap of bebop.

*

Oplossingsgericht. Ja, zo denkt een man.
Een vrouw denkt voorlopig het hare ervan.
 Ze praat met vriendin, zus, familie,
 desnoods nog het hele concilie.
Wijntje erbij en de wijsheid heel soms in de kan.

*

Je moet wel een man zijn om zoiets te schrijven
over het zoekende praatgedoe van al die wijven.

Het is nog een wonder
dat begrip - als een vlonder -
de vijandschap meestal toch weet te verdrijven.

*

TE KOOP stond op een bord bij een pand in 's Gravenhage,
gebouwd onder architectuur in de vroege tijd van Berlage.

Het jonge stel wikte en woog.
De koopsom was echter te hoog.
De vraagprijs van huizen is een prijsvraag heden ten dage.

*

Uit hun schuilplaats verscheen na een stevige storm
met zeventien jonkies een moederlijke worm.

Ze zei: we gaan onder de grond.
Daar blijven wij pieren gezond.
Achtien mondkapjes? Dat verdom ik al is het de norm.

*

Een van die wurmjonkies sputterde tegen.
Hij had lang genoeg in het donker gelegen.

Het klinkt wel wat dom
maar dat mondkapje om
heeft hij zonder oortjes toch niet goed gekregen.

*

Twee dametjes wilden bij Café Bommen Berend
als vaste klant gaarne een cappuccino verteren.

Ondanks hun geduw, eindje lopen,
ze kregen de deuren niet open
en moesten het voetglaasje drank dus ontberen.

*

Het veel gebruikte Griekse woordje crisis
betekent dat er weer iets grondig mis is.

Corona, stikstof en autisme,
opwarming, zorg, racisme,
men wacht woest of gelaten af wat het devies is.

*

De jaarlijkse wedstrijd van Haasclub Hazerswoude
wordt voor het eerst op de baan van de ijsclub gehouden.

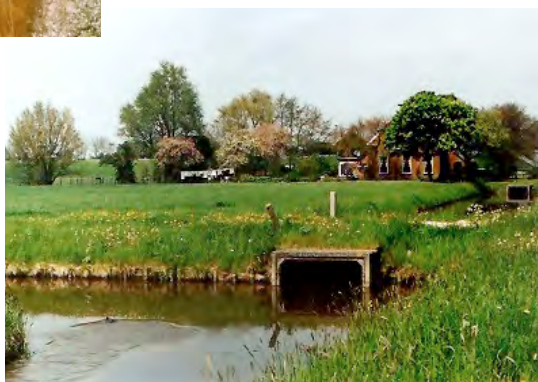
Een ranke hazin
verheugt haar bazin
met een mooie verdiende medaille, de gouden.

*

Puur uit concurrentienijd hield CC Zoeterwoude
een workshop voor cavia's wat hen spoedig berouwde.

Eén ding was hinderlijk.
Ze waren niet zindelijk.
Met een luiertje om kan geen cavia snelheid behouden.

*

Soms krijg ik toegespeeld een doelgerichte bal.
Ik kaats hem anno nu naar het personalta
dat wisselend inzicht tot ons richt
- het gaat dus om de avondplicht -
tot ik er eens en eeuwig over zwijgen zal.

*

In Dipsingveensewoud woont een gedreven dichter
die laat zijn keuze maakte uit een aantal wichter.
Haar muze noemen, dat is overdreven.
Ze stond gewoon pragmatisch in het leven.
Zijn dichtdrang slonk al maakte ze het bestaan wat lichter.

*

Een man, weduwnaar, werkte bij de politie
met inzet en daadkracht en nogal wat ambitie.
Hij ging heel veel geven
om een meisje uit het leven.
Maar Maria – o Heer – kostte hem zijn positie.

*

Het is middernacht. Een aantal studenten uit Groningen
verlaat welgemoed hun studio, kamers of woningen.
Veel drank. Geest en beest. Het is feest.
Er klinkt: het is drommels mooi nu geweest.
IO VIVAT! Maar het geeft toch wel curieuze vertoningen.

*

De Bommel scheidt het zuidelijke Son van Breugel.
Het water vormt de oerkracht, sterk en ongebeugeld.
 Voor poëzie en proza geldt hetzelfde.
 Wat hier de bijna-afstand overwelfde
is het gebruik van taal en teken, vormvast of gevleugeld.

*

Een pas verloofd stel kreeg een hevige kater.
Dat kwam trouwens niet door dat ene glas water.
 Ze zochten de reden.
 Wat ze anders nooit deden:
twee doosjes rumbonen eten. Dat bleek pas later.

*

Een goed en instructief programma zie je zelden op teevee.
Vermelding van geweld naast overdreven pret voor kijkersvee.
 Een voor- of nabeschouwing.
 Verschil in feitenonderbouwing.
Word je er wijzer, beter van. Nou nee? Dan weg er mee.

*

De buizerd blijft zitten in de Bongeveense boom
tot de fotograaf hem kan klikken vlakbij die zoom.
 Thuis wacht appeltaart.
 Klein geluk is veel waard.
Het houdt voor een tel de boze buitenwacht in toom.

*

Het was op een morgen in Alphen aan de Rijn
dat een op de Veluwe buitgemaakt everzwijn
drie zeer snelle rondjes zwom.
De prijs - peen - vond hij dom.
Verontwaardigd riep hij: ik ben toch geen konijn.

*

De warme bewoordingen die hij verwierf
toen zij na een kort ziekbed plotseling stierf
gaven drie weken troost.
Toen besepte hij boos
dat het gemis zijn plezier in het leven bedierf.

*

Was het nou in Aalsmeer of in Almere
dat de bevolking na het broodjes smeren
twee beren wou verjagen?
De jeugd ging echter klagen
en dreigde hem dan ook te zullen peren.

*

De boekpresentatie van een bekend columniste
trok veel aandacht. Zaal 1. De organisatie besliste.
Een Harenaar van het eerste uur
vroeg hardop: is dit literatuur.
Was het woordkeus of diepgang dat hij betwistte?

*

Heel hoog in Drenthe ligt het mooie dorpje Peize.
Met Wold en Made regelt het zijn groen op eigen wijze.
De hopteelt moge zijn verdwenen.
De Onlander natuur-oase is verschenen.
En dat valt – onder meer – bewoners en bestuur te prijzen.

*

Twee jongens van dertien, beide dikke vanden,
die moesten voor hun streken met strafwerk betalen.
Maatschappijleer moet beter.
HALT helpt voor geen meter.
Weer een simpel verhaal en ditmaal uit Rosmalen.

*

Mijn ouders verhuisden naar het dorpje Tinallinge.
Met veel familie daar waren ze echt geen ballingen.
Wij in het Westen naar nieuwbouw.
Geen aansluiting, dan riep de buurvrouw:
kom gauw, er is een telefoontje uit Tingelingeling.

*

De uitdrukking piepende ouden en zingende jongen
maakt dat veel taalpuristen hun vellen uit sprongen.
Dat gezegde zo moe
voeg ik er één nog aan toe:
Het is aan te bevelen bij tegenslag meer ping te pongen.

*

Professor Ten Lurve bepleitte in zijn gedurfde oratie
een langshepend thema voor het nut van de natie.

De vierkantgepuldekoekenfabriek
trok de aandacht van het grote publiek.
Vrouwtje Justitie verleende de directie vliegenschug gratie.

*

“Een rivier stroomt toch zelf”, zei ik in collegetijd.
“Ik laat hem niet stromen, dat is toch een feit”.

De docent filosofie
zei: “zoals ik het zie
is die denkwijze Uw opvatting van de realiteit”.

*

Ik voel me niet zo vaak meer schuldig.
Vroeger gebeurde dat veelvuldig.
Ik ben zoals ik was.
Ik zing geen alt maar bas.
Laat me is nu het principe dat ik huldig.

*

In het Klambos woont een kleine wolf
die opgroeit en vervolgens weer bedolft
een serie dompeltjes
met witte wompeltjes.
Dat was een pootje naar zijn eigen kolf.

*

Uit de oerbrij van letters en woorden
verteltrant en belletrie gloorden.
Met pen of met muis,
geen rem en geen ruis.
Ze wisten dat ze altijd samen hoorden.

*

Men zegt: maak je niet al te druk om morgen.
De toekomst blijft ons grotendeels verborgen.
Dat is de reden:
omarm het heden.
Maar juist het hier en nu baart erg veel zorgen.

*

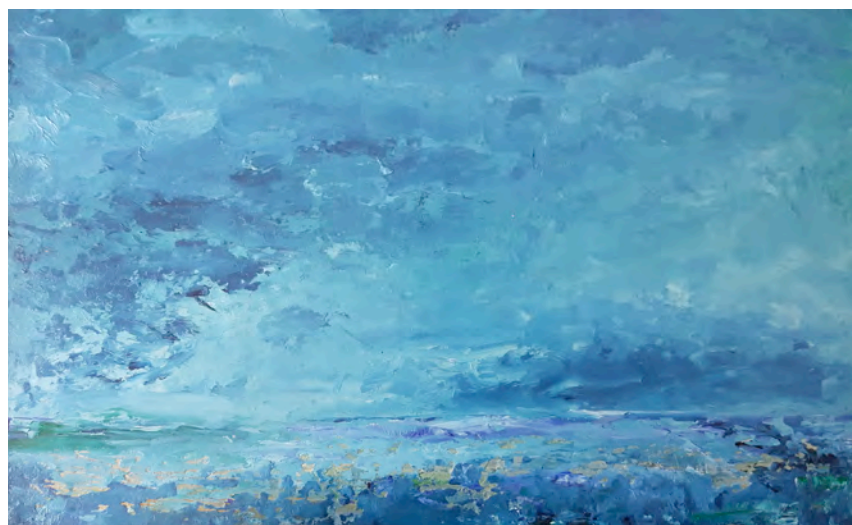
Het voelt aan als mijn laatste werk.
Het lichaam zwak. De geest nog sterk?
Steeds meer teugels
en minder vleugels.
Dat was het dan van a tot zerk.

*

Tijdverdrijf? Gebruik toch de tijd. Ga hem niet verdrijven.
Eerst wil de mens graag vooruit en dan wil hij blijven.
Kijk je als oudere terug
dan weet je wat ging alles vlug.
Train à Grande Vitesse, met geen pen te beschrijven.

Schrijfsels in de streektaal

Lös zaand

- A Dit **abecedarium** is mit n a.
Dat is eerste ledder van t alfabet, ja.
- B Dat is **bragel** op t laand en bie diek.
Ien t leste geval zeg je ook wel van sliet.
- C was Baarg van **Calvarie**, kroug Rooie Schoul.
Noam is nou verdwenen. Dat is wat ik bedoul.
- D Dat binnen tulpen, de **Duukjes van Tol**.
n Vrouglbluend soort. Toen ston der mit vol.
- E **Emmerrik**, dij ston vlak bie ol put.
Regenbak mit ain kikker was dichter bie hut.
- F is **fiengeef**. Wordt wel zegd van n peerd.
Dus zonder gebreken van oren tot steert.
- G Is **gramniedeg**. Ja, din bin je kwoad
en wait je mit zukke gevuilens gain road.
- H **Harregat**. Huifs bedouling nait zuiken.
Mor t helpt en t is net nog gain vluiken.
- I Dat is **iezegrim**. Dij is gierend of meer.
Loat rollen dat geld. Din krigt elk t wel weer.
- J Dat is **jeuzeln**. Dou dat nait te voak
ook aal gaat t sums om n vervelende zaak.
- K Hier komt n schimpnoam want zeg je **keronje**,
din krieg je mit vraauwlu vervast dikke bonje.
- L t **Löt** vaalt aaltied op Jonas. Dat is wat t is:
bie summege mensen gaat t aalgedureg mis.
- M Wat stait midden ien **hemel** en het mor drij poten?
k Wis t antwoord nait en dat het mie verdrotten.
- N Dat is **nittjen** en din ploag je mekoar.
Was sich liebt, ja, das neckt sich. Is dat waar?
- O Vrouger zee men: hai is **old** en wat stief
en nog aaltied von dij vrijgezel hom gain wief.

- P Reloatie bekoult. Dikste **proemen** binnen schud.
 Ain vuilt zich goud en aander zit ien put.
- Q is **qui vive**. Wees altied op alles bedacht.
 Blief wel lachen aans krigt angst joe ien macht.
- R **Ruierom. Riebeltocht. Riddersloagen.**
 Kin je t woord? Aans even zuiken of vroagen.
- S **Stiekelspoorns.** O, wat kin ik dat missen.
 n Wirm aan n taauw aan n stok. Dát was vissen.
- T is **tekssedeltje**. Dat mos köster kriegien
 om psaalms en gezangen op kerklaai te schrieven.
- U is n **unster**. Doar kon je mit wegen.
 Zo'n fetuut kom je hoast nooit meer tegen.
- V Dat is **vouer**. Vaalt dij om veur schuurdeur,
 gain eten ien mond. t Glidt van vörk òf der veur.
- W Krieg je **Wenzemer** zulver, din is t van n fee,
 mor gain goie. t Betaikent gewoon dus doublé.
- X Denk aan **Xeres** mit wien en mit sherry.
 Drink nait teveul want din komt er mor herrie.
- IJ Dizze ledders vörmen noam van n ol wodderloop.
 t Verhoal gaat dat n ainspaanjer hom doar verzoop.
- Z is n **zoodje**. t Is wel schaande mor woar.
 Dit haile gedicht hangt as lös zaand aan mekoar.

HKV 01

Combinoatie van ledders dut mie denken aan n vissersschip. En dingain vrachtboot as dij woar veurvoader mit zulfde achternoam mit ien ongedempte Bodderdaip laag. Wat ik bedoul is n schip mit saailen. Ien mien verbeelding zai k Vlaigende Hollander mit drij swaartbloakerde masten en romp, rood licht deur t verropte saail en mit baauw oet laag vervlogen tieden, doemd om ien eeuwighaid rond te dolen. Net zo haard verswonden as e opdoken is. Sums voart er n sloep noar passerende schepen mit braiven veur achterblievers dij aal laag te tied oet binnen. Of t spoukschip keert en voart dwars deur andere boten hen. Gain schok of trilling wordt vuuld, wèl n ieskolle wiendvloag. Angstaanjoagend.

Nog n mythe is dij over El Calenche ien Chili. Ien Honderd Jaar Eenzaamheid schrift Márquez dat n zeeman spoukbeeld zain het van Victor Hugo zien koaperschip mit “zeilen die door de winden van de dood waren gescheurd”. Dat mout l’Inconstant west hemmen. Heine het t over Ahasveros van oceaan. Wagner zegt dat kaptein verlöst worden zel deur laifde van n vraauw.

Zo kin t wel weer, zol mien pa zeggen. O ja, ledders HKV stoan veur Hail Kort Verhoal. En 01? Dis eerste.

Hou roar of t ging op dij dag

Autoportieren sloagen dicht. Buren goan zeker even op pad. Beste minsen, niks mit te doun. As ik vot bin denken zai om kat. En ien vekaanzietied of ien geval van nood paas ik op heur knien. Mien hond neem ik mainstied mit of hai gaat noar kiender. Wel vervelend is t dat e sums onder heeg deur krypt. Staait e bie t knienehok te blavven. Mout ik hom weer ophoalen. Woar is hond aigelk? Grode griezels. Doar komt e aanzetten, knien ien bek. Baistje zit haildaal onder modder. Triomfantelk legt hond mie trofee veur vouten. Doar zit nait veul leven meer ien, dat is duudelk. k Pak hom op en perbaaier hom schoon te wassen. Nou zigt e der oet of e verzopen is. Der mout woaraarms nog n föhn touhollen. k Zuik t ol ding op. Veurzichteg bloas ik knien zaacht en dreug.

Hou nou? Eerst mor gewoon ien t hok leggen ducht mie. Goas is der veur weg. Dat loat ik zo. Din verzin ik wat woorden om straks tegen burens te zeggen as ze weerom komen. Dat moment ontgaait mie. Tot ik gehaaister heur aan aander kaant van heeg. Buurvraauw gilpt t oet. Ochgod, dat minsje t er zo stoer mit het. Wat begroot mie dat. Mit troage tred loop ik toenpad òf. Wat ik te vertellen heb klinkt oareg onneuzel as burens t verhaal doun. Knien was heur doodgoan. Ze vonnen hom ien t hok. Kiender haildaal oetstuur. Dat mit wat ceremonie veur t verwaarken haren ze hom achter ien toen begroaven. Dou gingen ze even vot om zinnen te verzetten. Komen ze weer thoets, ligt kniendje as n engeltje ien t hok.

Echt n dag woarvan ik denk: was mor op ber bleven.

(Woar of nait woar, dit aangriemelke verhaal is van 20 joar leden)

t Leven verglidt

Mit verwonderde oogkes ligt podje ien waig.
Peuter leert lopen tussen t ollerpoar ien.
Laiver lös wil de kleuter en desnoods nog ien rieg.
En n kuske dat helpt nog op zere plek tegen pien.
Veur t eerst ropt de plicht want wie goan nou noar schoul.
Wie leren doar veul mor worden t kiend ien ons kwiet.
Omgoan mit wereld, t gebruik van kennis is t doul.
Haildaal ongeschonden komt gainain oet kiendertied.

Refrein: n Dail van t bestoan wordt bestuurd deur ol klok
mit varentwinteg uur ien n dag.
Veur de ain duurt t laang, veur de aander is t kort.
Het leven verglidt mit n troan en n lach.

Din komt studie en waark. k Zaag n jong en n wicht.
Ien heur ogen n glans, net n lichtje dat blonk.
Mit zien twijen goan ze lopen op t pad dat doar ligt.
Zien stem zaacht, bezörgd en hou mooi of dat klonk.
Hol toch vaast dat gevuil. En de vroag of dat kin?
Joa, dat kin as verliefdhaid van dit ogenblik
komt te steunen op n steveg en hecht fundament
van vertraauwen, kameroadschap en n beetje respect.

Of je jong binnen of old, sums gait t allemoal verkeerd.
Der brekt of ontbrekt wat, of er komt n sneu bericht.
Nog slimmer is t wennen aan gemis en zuks gebeurt
want schaar is onontkoomboar achterkaant van t licht.
Noast geluk en plezaaier is er zörg en verdraait.
En doar roak je toch aigelk nooit recht aan wend.
Meschain helpt ook nou nog dat kuske of nait.
n Beedje steun van mekoar. En pak elk mooi moment.

Tekst en muziek: Siet Bootsman

Pianobegeleiding: Cees Leurs

Aula

Promoties binnen tougankelk veur elk en ain. Ien Universiteitskraant staat dat Teun Jan Zanen promoveren zel. Doar goa k hen op dizze frizze dag. Eerste snijklokjes en winteraconieten bliuen. Der ligt nog wat snijproeksel. Ien Academiegebauw komt aine groep te aula oet en aander mout wachten. t Is zowied. Volk kin n plekje zuiken en krigt n exemploar van proefschrift. Vergees. Titel is “Actie, Actie, Actie”. Ien UK wer dat mit n k schreven. Aan komma’s is te zain dat woorden aanhoald binnen. Nog meer minsens. Bouken binnen op.

Wie goan stoan. t Illustere gezelschap is op komst. Toga aan. Baret op. Zanen wordt ien aula brocht mit zien paranimfen. Hai wordt komplimenteerd mit t òfronden van zien omvangrieke waark. Din moet hai hom verweren tegen wat opponenten der wel of nait ien lezen hemmen. Prof oet Nijmegen dij oorspronkelk oet Drenthe komt zegt dat ervoaringen van Zanen nait sporen mit zienent: gelden konkluzies ien sociaal opzicht wel veur Drenthe? n Aander zegt dat Zanen slachtovver worden is van Fré Meis-effect. Heur ik: CPN agitator? t Gaait er ook nog even om dat veur Vraizen noordenschap belangrieker is as nederlandschap. Veur Grunnegers en Drenten is t net andersom. Weer n aandere prof zegt dat as echte Vrais t vrais wezen hom boven t nederlander wezen gaait, mor dat e doar nait over ien diskuzzie wil. Vraag en antwoord wizzeln kanner ôf. Mevraauw de rector regelt dat. Pedel ropt: Hora Finita. Beroad.

k Bloadje t bouk deur. Ploatje van Sicco Mansholt en Sake van der Ploeg. Ain van vakbeweging ien verzet op Vismaart. Anecdote over Fedde Schurer. Onderzoek, hypotheses, indicatoren, rapportseivers, tabellen, wat aal nait. Speurwaark veur dit tidsbeeld van vakbeweging ien t Noorden is nait makkelk om te lezen, wel grondeg doan. Het Zanen ien t veuren vroagen onder ogen kregen? Zol t nog mis goan? Dat ze zeggen: nee, mien jong, zo kin t nait? t Is goud goan. Doctoraat ien Roemtelke Waitenschappen wordt hom verlaind. Blied en groots let hai diploma zain.

Bordes is nat. t Het regend. Lucht trekt schoon. t Wordt n kolle naacht.

Column PARTIJ VOOR HET NOORDEN 2009

Kat

Woar wie ons kat heer haren, vroug ik dochter.

“n Jonkje van olle”, zegt zai.

Dat getuugt van n daip ienzicht. Mainstied krieg k as antwoord:

“Dat zeg ik lekker niet”. Of nog mooier:

“Dit houd ik nog even geheim”.

Din wait ze t zulf ook nait, begriep je wel. Zai het traauwens kat zien noam opbedocht. Zat mit hom te friemeln en zee Poesje Petoe. Eerste woord was logisch. Dij kon der òf. t Wer Petoe. Assistente van daaierdokter schreef Patou op koart, beetje op zien Fraans. Ik kreeg visioenen van ludje hokjes en veul vreten, mor dat heurt meschain woaraarms aans bie. Ludje van olle dus. Bult plezaaier van had. Nait aal te voak votlopen, ien elk geval altied weervonden. Dat kiender zulfstandeg werden en te hoes oet gingen kon hom nait veul schelen. Mie ook nait, docht ik. Gain spiekerbroeken meer ien wasmesien. Gain verpiederd eten op t gas. Leek mie wel wat tou. Meer privacy ook. Tot ik bie dokter zat te proaten. Dat ik mie wat roar en lamlendig vuilde en zo.

“Het lege-nest-syndroom”, zee man.

Ik kon hom wel haauwen. Wel zegt zukswat nou tegen zien klanten. Ook al haar hai n beedje geliek.

Petoe von t best dat ik doar wonen bleef. n Enkele keer sprong hai op schoot. Of op motorkap en din gaauw der weer òf as dij te waarm was. Verder laiten wie kanner geworden. Dat e op ber meeg as k vot ging was minder mooi.

“Hai het wenst noar die”, zee Jaap.

k Zol een week noar boerderij tou te logeren. Eerst snidderde ik noar mien zusters verjoardag. Dou weerom noar stad. Deus ston kloar van Petoe zol mit. Hai komt van trap òf springen. Blift mie

om bainen tou friemeln. Dut e aans nooit. Kat ien deus, deus ien auto. Wie vot. Zit mie dat baist toch te maauwen, te bloazen en maal te doun. Kropt te deus oet, vlugt deur auto hen. En stinken. Zol e zo baang wezen? Hai het ook nait eerder ien woagen zeten. Wat n vervelende rit. k Bin blied as wie der binnen. Op boerderij vien ik hom ook aans as aans. Nait weer doun, denk ik.

Telefoon oet Twente. Of Jaap en ik dunderdag op veziede komen. Petoe weer vervoaren liekt mie niks tou. Wie loaten hom stil woar e is. Ien stad wil k even bie hoes aan. Wat heur ik doar toch veur gepiep. Hou hoger of ik kom, hou duudelker t geluud is. Op zolder vien ik n jongkat. Ain, n haile dikke. Allain west van zundagoavond tot dunderdagmörn. Mit pipet dut Jaap wodder ien bekje. Din vlaigen wie as gekken weerom noar boerderij. Zol Petoe zien jonkje accepteren en aans om ook? t Lukt wonderwel. Doarom dee kat zo aigenoareg. Wie goan van nijs op stap. Jaap kropt achter stuur. Ik bin niks meer weerd deur dit aanvretend verdrait.

Hou t ludje poeske vergoan is? Treureg. Ik kin t nait aans zeggen. Zeun haar diskeer noamgeven veur zien reken nomen. Petoe Junior wer Petit, ook wat fraanzeg. Doar ging e ook wonen. Midden ien stad, ien n hoes op terrain van veurmoalege stroopfabriek. Sloapkoamer wer lucht. Deur n luk kierke is Petit ontsnapt. Overaal hemmen wie zöcht mit haile familie, weken achter mekoar. Ien bosjes bie gymnasium, om schouwburg tou. Mit n baandje om haals mout e toch vonden worden? Over brug ien Prinzentoeen terecht komen? Zuiken en roupen. Advertenzie ien kraant, daaierambulance woarschaawd. Niks of naks. Tot leste belde:

“Wij hebben Uw poes gevonden. Dood. Hij was sterk vermagerd”.
Bie Bemeweg haildaal. Het e nogaal wat omswurm. Of wie hom nog zain willen. Ja, wie willen hom nog zain. Dag ludje Petit.

Petoe is vattien joar worden. Kon op t en nait goud meer lopen. As k hom ien zun legde kroop e weer ien n duuster houkje. Der

zat niks aans op as hom vot te brengen. Zag daaierkerel wat aan mie? Hai zee: “Blijft U alleen bij het eerste spuitje. U kunt de poes hier laten”.

t Binnen dus twij prikken, bedenk ik as k noar boeten loop en fiets pak. Noa vief meter mout ik òfstappen. k Zai niks meer. Ogen verblind deur troanen. Lopend noar hoes tou. Dag Poesje Petoe.

Minne wedstried, luk baaldje

Aan gejuich is te heuren dat wie doelpunt moakt hemmen. Oostewiend blast geluden oet stadion diskaant oet. As wiend oet t noorden komt klinkt muziek van kermis. Percussiedreun van Rolling Stones drong hier ook deur. Dat kwam oet t westen. Gain vèdroagende klanken oet t zuden, wel zaand van Sahara. Beveurrechte positie dus, gewoon ien toen.

Voetballers dij n goie partij speulen zeggen wel ais dat baal groder leek as aans. Dat klinkt onzinneg. Mor onderzuikers ien Amerikoa hemmen ontdekt dat woarnemingsvermogen bie sporters verschilt. As ze goud speulen zain ze baal groot en bie n minne wedstried liekt t ronde ding heur klaainer tou. As goudspeulende softballers aangeven mozzen hou groot of baal was wezen ze bedudend grodere cirkels aan as mensen dij minder balen roakt haren. Dus nou goan ze kieken of t lukt om mit visualizoatietechnieken prestaties omhoog te schroeven.

Voetballen is hoast doan, fietserij weer begund. Vroagen over dopingcontrole binnen der nog altied. Komt veur ien meer takken van sport. Ien 80-er joaren leek het of vraauwlu manvolk ienhoalen zollen wat sprinten aangaait, dus meer richt op spierkracht as techniek. n Vraauw het meer profijt van doping as n kerel. Tegenwoordeg binnen verschillen weer groder. Dat zol komen deur strengere controles. As doping gain rol speelt wordt t gat tussen man en vraauw weer bepoald deur lichoaamelke verschillen. Hai het gewoon meer spiermassa en spierkracht, minder vet en n groder haart. Oet dokumenten is bleken dat succes ien DDR ien joaren '70 en '80 touschreven wer aan n systemoatisch dopingprogramma mit nije stimulerende stovven en spul om dat te maskeren. Minder mooie dingen. Hardloopster

dij mor 38 joar worden is. En t geval van n vraauw dij aan kogelstötten dee. Heur lichoom was deur hormoonpreparaaten zo veranderd dat ze heur opereren lait en as man verder leefde.

Mien gedachten worden versteurd. Gejuich. Weer n goal? Zeker n grode baal vandoag.

Station

Op t perron heb k die veur eerste keer zaain.
Ik zaag die en t haart ston mie stil.
Kwams der aan, sprongs ien kloarstoande traain.
k Wis direct aal dat ik van die hiel.

Bie t olle station
woar t allemoal begon
wordt t nait weer as dij eerste keer.
Station is der nog mor traain stopt nait meer.

k Woonde destieds bie spoor ien de buurt
ien dat dörpke vlak bie Hoogezand.
En ik laip voak noar traain van tien uur.
Even proaten en zo gruide ons baand.

Bie t olle station
woar t allemoal begon
wordt het nooit meer as dij eerste keer.
Station is der nog, mor traain stopt nait meer.

Eerst kaalm aan, dou ging t haard op n duur
want wie wonen nou ien t olle station.
Mit clematis en stokroos tegen muur.
Gain idee dat het zo lopen kon.

Bie dat olle station
woar t allemoal begon
is t weer net als dij allereerste keer.
Doe en ik en t station aal stopt train hier nait meer.

Tekst en melodie: Siet Bootsman.

Bie olle spoorbrug

Hai was n joar noar t boetenlaand,
ging mit zien kameroaden.
Dat geft n onderlinge baand.
Heldhafteg waren heur doaden.
 Zai waarkte mor was sums zo baang,
 wol geern bie andern heuren.
 n Joar duurt ja zo vrezelk laang
 en zo kon het gebeuren.

1ste refrein: Bie olle spoorbrug zai k die weer.
 Doar zels doe op mie wachten.
 De doagen kom ik nog wel deur.
 Mor o, dij laange nachten.

Hai schreef heur as e t wachten kon.
n Enkele keer even proaten.
Poar minuten veur telefoon.
Haar hail niks ien de goaten.
 Zai von n aander, vroug heur òf:
 mos zai dat tegen hom zeggen?
 Of zol ze wachten tot hai kwam.
 Perbaaiern t din oet te leggen.

Verhoaltje eindegt wel wat triest.
Ondanks de wereld braiven,
kanners portretje ien n liest,
ging t toch verkeerd. Och, laive ...

2de refrein: Bie olle spoorbrug koms nait meer.
 Doar zols doe op mie wachten.
 De doagen kom ik nog wel deur.
 Mor o, dij laange nachten.

Tekst en melodie: Siet Bootsman

Schetsbouk

Der wer nog meer snij veurspeld. Nait langer wachten, vot op stap goan, bedocht ze. Eefkes kieken hou landerijen der bie lagen ien t winterweer op dizze zundagmirreg veur Kerstdoagen. Lampkes ien boom dee ze veur ale zekerhaid oet. Steveltjes achter ien auto. Dwars deur stad ree ze noar t Noorden woar ze bie Meulenstreek Wolddiek opging.

Weg was zo goud as schoon. Sloten waren dichtvroren. t Was bomies zag ze. En doar ontvolde zich t landschap: boerderijen, bomen en gruinlaand, bedekt mit n loagke snij. Ien zun lag dat sprookjesachteg mooi te wezen. Van lósstoande toren – woar dizze streken zo riek aan binnen – zol ze ien vrouger joaren foto's moakt hemmen. Tegenwoordig nam ze t beeld zo goud meugelk ien heur op. Onderndaam, ook zo schilderachteg. Wat n gehaaister was dat ien begun van t joar west mit aanleg van nije weg. Olle was fietspad worden. Over ruilverkavelingsweg richting Tinaalgen en Bavvelt. Ze was t bordje bie brug aal veurbie. Ston doar gain Lutke Saaksum op? t Schoot heur opains ien t zin dat ze rit eerder moakt haar, mor din op fiets mit snikhait weer. Oosterweg op noar Paidierboeren. Hier gain percelen bos en bomen dij kerktorens aan t oog onttrekken, mor horizon en hoge lucht. Gedachten dij ien joe opkomen en votvluen. Toch aigenoareg dat hai nait weerom beld haar. t Was n hectisch moment dou zai telefoon oppakte en zien stem heurde. Of ze n keer ofspreken konnen. Ze haar vroagd of hai noa n dag of wat contact moaken wol. n Week loader nog niks heurd. Dat was nou annerhaalf joar leden. En aigelk wol ze haile geern over wat dingen mit hom proaten. Unfinished business. Woar was zien schetsbouk toch bleven? Dij haar n poos bie heur ien kaast legen mit wanhopege woorden op leste bladzie. En wat was dat toch west mit dat zuske? Wat haar dat mit hom doan? Vrouger

nait bie stilstoan, nou wel. Ze wol hom ook nog bedanken. Op zodderdagoavend waren ze noar t circus west en dou was tas heur van planken ofgleden op grond, te daip om te pakken. 's Mörns was e nait ien kerk. Haildaal op fiets noar stad goan om tas op te hoalen. Hou old waren ze dou, zai meschain net 17 en hai wat oller. t Speet heur zo slim dat ze niks meer van hom heurde, dat ze der n leedlaid over schreven haar. Veurege week hes doe mie beld / heb ik dien stem weer heard / Nog ain keer zollen wie kanner zain / Toch is dat nait gebeurde / Herinnering moakt mie mainstied bled / Toch dut t ook wat zeer / k Heb wenst noar dou en ook noar die / Mor dij tied komt nait weer. n Refrein der bie, twijde couplet, en ook n melodie haar ze zo kloar. Haar ze moekes muzieklezzen mor ter harte nomen. Nou mos ze t verske ienzingen op n bandje. n Surinoamse zangeres haar hom op cd zet. Dat kostte nogal wat geld omdat er n studio òfhurd worden mos veur n groot dail van nacht. t Klonk biezunner, stem van n jonge exotische vraauw dij nog nooit Grunnings proat haar en niks snapte van dat dou en dij en die. Mor ja, echte popmuziek was t nait.

Ien tussentied was ze ien Paiderboeren beland. Langzaam ree ze deur t dörp. Keek noar ale bekende plekjes. Eerst kwam zien boerderij ien zicht en dou ploats woar of dat zai zulf n joar of dattien woonde. Vrouger laag der n mooi zandpad. Nou was boudel ophoogd mit van allerhande stainenrommelderij. Ze ree deur en nam weg dij bruukt wordt deur wadlopers. Eerst noar zeediek tou en din theedrinken bie ol buurman. Slagboom tussen baaide boerderijen ging omhoog. Ze kreeg nog n glimp mit van t ollerliek stee en dou ree ze deur n besnijd diekgat en n widge polder. Toch wel kold hier, dus steveltjes aan en links bie diek omhoog. Helder weer, aailand en ploaten waren duudelik te zain. Widge gebaauwen op Borkum stonnen te glenstern ien zun. Ze snoof frizze lucht op.

Der kwam n auto aan, n lichtgrieze. Dij wer noast heur blaauwe zet. n Laange kerel van heur leeftied stapte oet en laip rechtsòf deur t open hek bie diek omhoog. Hai keek ien t rond, ook heur kaant oet en ging aal gaauw weerom. Zai bleef nog n

poos stoan te kieken. As t nait zover van Stad òf was ging ze op Oljoarsoavend noar zulfde plek. Din kon je t vuurwaark zain op Schiermonnekoog en ook ien ale dörpen ien wiede omtrek.

...

Ien gain tiden was hai ien zien geboortestreek west. Deur stad hen zage wat nije dingen. Ien provinzie veranderde nait echt veul. Wel n mooie spoorbrug worden over t Van Starckenborghkanaal. Dat olle ding was ook markant. Plannen om dij nog weer te bruken waren eerst òfketst. t Spoor toch biester? Der was n nij idee. Wel op snelhaid letten. t Was hier 80 TAMMO. Hai wol ien t olle dörp kieken. Meschain op veziede bie familie of bekinden, of noar t kerkhof woar ollers en t zuske lagen. Hai zag wel. Ree noar boerderij kon e oprieden, mor wat haar e doar nog te zuiken? Wat lag t laand er mooi transparant bie ien wintertied, docht e. As e potlood en papier bie hom had haar, zol e mit n poar lienen diek, sloot mit daam en vring en ver vot boerderijen en bomen taiken kinnen. Woarom dee e dat nooit meer. Woar was zien schetsbouk toch bedoard? t Wichtje van vrouger kwam hom ien t zin. Wat roar dat e heur annerhaalf joar leden wel opbeld haar, mor nait terugbellen durfde dou ze dat vroug. Dat haar e wel touzegd. Wat zol ze docht hemmen. Hou langer hai wachtte hou stoerder t leek om t alsnog te doun. Doar kwam nog bie dat e ien strikte zin van t woord nait vrij was. Hai dirigeerde aandacht weer noar t stuur en omgeving.

Gracht van vrougere börg zol wel bevroren wezen. Doar haren ze vrouger veul scheuveln doan. Om nou deur dij snijproeksel te banjern, nee. Ien n bouk over Ommelander börgen en stainhoezen las e kortsleden wat nijs. t Verhoal van Moriaan dij as sloaf deur Sonoy mitnomen was noar Dieksterhoes was hom bekind. Ook dat e zaachte gevuilens kreeg veur t wichtje dij doar dainde. Zai haar knecht laiver as hom en dou het e allebaai om haals brocht. Mor hier ston nog wat bie: Als straf werd hij onthoofd achter de dijk ten noorden van de borg in 1596. Een vlek (van dodekop) op de vloer van de “Moorjanenkamer”ging

door voor een onuitwisbare herinnering aan deze moord. Dat dodekop n soort rode vaarf was wis e wel. Toch schaande dat börg loader òfbroken was. Alhouwel, t diekdörp zat nou aal geregeld verstoppt met wadlopers en zeehondgangers.

Omdat e makkelker bie diek komen kon deur Negenboerenpolder as deur Linthorst-Homanpolder ree e om. Der ston n blaauw autooke bie t gebaauf van Provinzieoale Wodderstoat. Hai zette zienent er noast Op zeediek laip n vraauw. Laange rok, n jenteg swaart jaske en steveltjes aan. Hai laip rechts deur t hek en dou bie diek omhoog. Snij op kweller. Opkomend wodder zo te zain. Hekken aan boetenkaant van diek waren open. Zo kon je aan Lauwersoog tou rieden. Hai keek over t laand en weer noar heur. Ofstand was te groot om gezichtstrekken te onderschaaiden. Toch kwam ze hom voag bekind veur. Hai laip weerom en stapte ien auto. Bie slagboom ston n boer mit hond. Ze konnen kanner van vrouger. Buurtgenoten.

“Dij blaauwe auto ston zeker nog bie diek”, zee boer. “k Zag hom veurbie goan. Zai komt vervast theedrinken straks”.

“Wel is dat din”, vroug e.

“Dat wichtje woar doe verkering mit haars. Hes nait mit heur proat?”

“Niks van zain”, zee e.

Mit n noodgang stoof auto vot. Weerom goan? Toch mor nait. t Was hom nait noar t zin dat t zo ging, mor hou mos t aans. Kovvie en n borrel, doar was e aan tou. Bie t café ien t twijde dörp parkeerde hai auto. Ien hoast laip e ain van kerstbomen onnersteboven dij veur kroug stonnen. Even zitten, din keek e straks wel wat e verder dee.

...

Zai wer kold. Op noar ol buurman, al was dat t juuste woord nait. As kiener kwamen ze bie n kanner op boerderij, ze konnen kanners moeke en gingen n poos noar zulfde schoul. Zai was t leven ientrokken en buurjong was doar altied wonen bleven. Hai ston bie deur te wachten.

“k Blief nait laang”, zee ze.

“Bis altied zo weer vot. Touvalleg dat joe kanner tegen kwamen bie diek”, zee e.

“Wel was dat din?”, vroug ze.

“Dij jong woar doe verkering mit haars. Hes nait mit hom proat?”

Hou is t meugelk, docht ze. Annerhaalf joar aan hom denken en hom nou mislopen. Of dat was t woord nait. Ze haar gewoon nait zain dat hai t was. Ook nait aan docht. Zo voak ien heur leven haar ze dingen mitmoakt woar aandern van zeden dat t touval was. En dat zai zulf docht dat t meschain zo wezen mos. Mos dit din nait zo wezen? Nait maarken loaten dat t heur wat dee. Thee en meelkoekjes waren zo op.

“k Goa op hoes aan”, zee ze.

“Der komt nog meer snij”, zee buurman.

...

Lucht trok dicht. Wiend wakkerde aan en joug snijdunen over weg. Wat ging dat haard. Over Ainerom ree ze weerom. Midden ien t dörp zag ze zulfde lichtgrieze auto dij bie diek ston. Zol e noar t café goan wezen? Ien n impuls zette ze auto noast zienent. Bie t pad noar veurdeur stonnen twij versierde kerstbomen mit lampkes. Ain ston schaif. Waarmte sloug heur ien muit dou ze deur open dee. Hai zat bie t glaas en keek op. t Is net of e op mie zit te wachten, docht ze, en laip noar hom tou.

Tied veur wat nijs

Veurege week hes doe mie beld,
heb ik dien stem weer heard.
Nog ain keer zoln wie kanner zain.
Toch is dat nait gebeur.
Herinnering moakt mie mainstied bled
aal dut het ook wat zeer.
k Heb wenst noar dou en ook noar die
mor dij tied komt nait weer.

Refrein: Ik was n haalf joar ien mineur
mor dat is nou veurbie.
Wat nijs gef t leven kleur en fleur.
Mor woar, woar vien ik die?

En din komt hai mor zo veurbie.
Als dat nou toch aains kon.
Hai vaalt mie op, hai kikt noar mie
en zo is hou t begon.
Ien t dörp doar staa it n hoes te koop.
Prieeltje is der bie.
Mien fantasie gaat aan de loop
of was hai aal bie mie.

Refrein: Ik was n haalf joar ien mineur.
Dat ligt nou achter mie.
Wat nijs gef t leven kleur en fleur
mor woar, woar vien ik die?

Tekst en melodie: Siet Bootsman.
Compositie: Chris Sweet, zang en gitaar.
Arrangement, drums en recording: Theun Supheert.

Oaventuur oet *Braide weg*

Bestemming bereikt. Nait mit nijmoodse apparatuur mor gewoon deur koart te lezen. t Leste stuk noar Juchowo ien Polen gaat over slingerwegen deur heuvelachteg laand. Om t aander bocht is kruus of kraans tegen boom aan spiekerd. Ongeluk dij nait goud òflopen is? Gain wonder dat mensen vrouger – as ze op pad gingen – tegen mekoar raipen: ik wens joe n braide weg.

Wie goan op bezuik bie jong familiestel mit twij kiender dij heur ienzetten veur omvangriek project van biologisch-dynaamisch bedrijf noar Rudolf Steiner zien ienzichten: Ein Entwicklungsimpuls für die Erde und für soziale Neugestaltungen. Aan plaain staat n olle draankstokerij mit muren van 40 cm dik en schosstainpiep dij gain functie meer het. Verder woonhoes, koustaaen, peerdeschuur, kerk, baauwvalleg jachtslot, twij verrinneweerde kastelen, woagenpaark mit trekkers en aandere landbaauwmesienen en schuren oet kolchozentied. Groanvelden mit rog, spelt en dinkel, graslaand mit koiën en kaalfkes. Mis gaat noar t laand, stro noar staal. Behinderte zörgen veur gruintetoen. Hier waarken 60 mensen: Nederlanders, Duitsers en Polen. Er is n schouldje ien Steinersfeer. Winkel veur gezondheidsprodukten en bakkerij worden baauwd ien onderste stuk van draankstokerij.

Ien bovenste dail van kasteelachtege toren is logeerhoes mit twij koamers. Ain is veur mie. Aander is veur t wichtje dij veur kaalver zörgt. Familie let mie haile brud zain en brengen mie eerste keer

ale drij trappens op. Veurzichteg lopen, treden binnen ongeliek. Twijde oavend loat vroagen ze bie veurdeur of ze verder mitlopen zellen. Overal braandt licht, dus dat huft niet. k Dou kaalm aan as k omhoog klim mit baaide tazzen ien haand. Ienainen is t licht oet. Wat ja roar. Zo'n fetuut zeker dat noa n poar minuten vanzulf oet gaait. Woar zol t knopke zitten? Nait te vienden. Hou hoog

was t ook weer? t Is pikkedonker. Tazzen ien ain haand, mit rechter hol k leuning vaast. Deur mout links zitten. Dij is der nait. Nog n trap op? Hoger din. Nog gain deur. Nog hoger? t Begunt te tochten.

Op handen en knijen kroep ik verder. Veur mie vuil ik n deur dij k verder open stöt. Stro en zaand. k Bin op zolder beland. Vleddermoezen vlaigen mie om kop. Grootste griezels. Ik kin gain haand veur ogen zain. Wel zel mie heuren as k roup mit dij dikke muren. Schoul begunt mörn vro om acht uur. k Mout mie zulf zain te redden. Ien stikduustern kroep ik op tast achteroet ommeneden. Ain trap. Gain deur. Nog leger? Ik kroep verder.

Din heb k denk ik deur te pakken. Nou mout ik stoan goan. k Vien sleudelgat mor dij verrekte deur wil nait open. Wat nou weer? Zol t helpen om op deur te bonken? Slovvende voutstappen aan aandere kaant. Poolze kaalverwichtje het vergeten om heur sleudel te slöt oet te trekken. Wie wizzeln wat klanken. k Heb t red en vaal redelk gaauw ien sloap.

As t licht wordt kiek ik te hoge boogroam oet. Zun komt op ien roserode gloud tussen heuvels.

Dit verhaal komt – beedje aanpaasd – oet verslag van raais noar Polen, *Braide weg* (nait publiceerd). Bruier kwam te tied et. Zien vraauw wol geern op bezuik bie heur dochter mit man en twij wichterkes ien Juchowo. Ik heb heur brocht. Wat n belevenis.

Wat het tied mie brocht

k Heb joaren nait veul aan die docht
mor daip ien mie heur ik n stem.
Dij fluustert: wat het tied die brocht.
Haar t meschain ook anders kind?
t Was of t leven dou lichter was.
k Vertelde die over mien dreum.
Wais dat nog wel, wie lagen ien t gras.
k Wol vrijhaid, vasteghaid, n zeun.

Vrijhaid was t eerste woar k veur koos.
Doe paaste dou nait ien dat plan.
k Trok wereld ien en noa n poos
zaag ik die mit n aandere man.
Dat mie dat zeer dee zee ik nait.
Ik von woaraarms n goie boan.
En zo verdrong ik mien verdraait.
Hou is t die toch wel vergoan?

Woons doe ien dörp nog of ien stad,
hes doe n dochter of n zeun.
Dij haar ik ook ja zo geern had.
Woarom versteurde ik dij dreum?
Meschain is t nog nait te loat,
is ook dien leven nog nait vol,
nait aal dat laive overboord.
Als ik die mörn ais zuiken zol.

Refrein: Ik hol die ien gedachten vaast.
Nooit goa ik weer allain op pad.
Ik blief bie die als die dat paast.
Kom mor bie mie, doe bis mien schat.

Tekst en melodie: Siet Bootsman
Muziek: Arnold Veeman.

Ik wait wel dat doe wachts

Hoe kon het toch gebeuren
dat er n aander kwam?
Ik kin nait aans as treuren.
Doe waars mien eerste vlam.
Dat is altied zo bleven.
Het vlamke werd n vuur.
Wie mit mekoar verweven.
t Was ain groot oaventuur.

Bie mie bleef t vuurke branden.
Bie die ging t vlamke oet.
Pak ain keer nog mien handen.
Doe zits mie onder hoed.
Denk ik aan leste joaren
von ik die wel wat stil,
dien laif gezicht bevroren,
dien stem een beetje grèl.

Om die wat òf te laaiden
sloug k aarms din om die tou.
Ons wegen binnen nou schaaiden.
Messchain begriep ik t nou.

Refrein: Ik wait wel dat doe wachts
 mor doe wachts nait op mie.
 En dat doe hail geern lachs
 mor lachs nait meer tegen mie.

Tekst en melodie: Siet Bootsman

Smartprolade

$$\begin{array}{c}
 \text{Ballade} \\
 \text{Smartlap} \\
 \text{Protestsong}
 \end{array}
 + \frac{b+a+l+l+a+d+e+s+m+a+r+t+l+a+p+p+r+o+t+e+s+t+s+o+n+g}{3} = \frac{4a+1b+2e+1d+1g+3l+1m+1n+2o+2p+2r+3s+3t}{3} = \text{smartprolade}$$

Refrein: Gewoon n jong, zo mor n wicht.
 Hai kreeg n oproup, dee zien plicht.
 Mit heur ien bloud was hai nait baang
 al duurde t wachten oareg laang.
 Ook zai het altied op hom wacht.
 Zien laive braiven gaven kracht.

Zai heurde dat hai oetzonden wer
 en kroop wanhopeg even op ber.
 Zes moanden mos hai noar Irak.
 Bie t nijs was of t haart heur brak.
 Mor dou hai loader aanlopen kwam
 Wol ze toch nait dat hai t vernam.
 Ze dee dus flinker as ze was
 bie aanblik van zien kop veur t glaas.
 Hai keek heur even verwonderd aan,
 begreep t wel, kon heur aal laang.
 Hai streek heur deur t warreg hoar
 en dou gingen aarms om mekoar.

September kwam. Dou mos hai vot.
Zo gaat dat ja. Dat is t lot
van altied en van iedere soldaat,
vrijwilleger of nait. Hai is paroot
en vraauwlu blieven thoes ien zörg.
Veur hoop en laifde stoan ze börg.
Mor t kin ook andersom. Din gaat
zai vot, ien uniform, t verdraait
bie hom as hai berichten heurt
van bomaansloagen ien n verscheurd,
vernaild, vernaggeld, lössloagen laand.
En mainste mensen stoan aan kaant.

Toch was mor zo dat haalf joar om.
Weerom kwam t haile peleton.
Krekt as bie t treurege vertrek
stoan achterblievers vlak bie t hek.
Ain plek bleef leeg. Hai was weerom.
Zai laag ien t zaikenhoes. Woarom?
Zo blied was ze weer mit zien komst
dat ze per ongeluk en allerdomst
van trap òf viel dou ze t vertellen wol
en overaal even hen rieden zol.
n Groot geluk vonden ze tot slot
en dat ging nimmer meer kapot.

Veuroetzicht

Geur van seringgen was er kort en vluchteg.
Geur van jasmijn dij kwam er veur ien stee.
Herinnering komt en gaat, donker of luchteg.
Ien perspectief toch nog meer wel als wee.
Wat t leven ons nog òfpakt of nog brengt:
wie bie mekoar, veuroetzicht dat ons wenkt.

Natuurlek worden wie straks ook wel wat oller
en kieken wie noar wat t leven mit ons dee.
En om ons tou, wordt zegd, din wordt het koller.
Mor zover binnen wie nou nog nait op glee.
Wat t leven ons nog òfpakt of nog brengt:
wie bie mekoar, veuroetzicht dat ons wenkt.

En mocht t leven sums ook anders lopen,
mit ons, mit kiender, vrunden of op t waark.
Meschain liggen din weer nije wegen open,
blijven wie bie angst en pien toch flink en staark.
Wat t leven ons nog òfpakt of nog brengt:
allain of bie mekoar, welk oetzicht wenkt?

Geerten Gossaert:

“Als de schuchtere geur van de late seringgen
zich mengt met de geur van de vroege jasmijn”.

Ede Staal:

“Ik mis dij nait meer bie mie binnen,
t wordt koller om mie tou”.

Augustus

Op verjoardag van veur-veur-veurege vorstin Wilhelmina wer ook feest vierd. Dat was op leste dag van augustus. Dou k tiener was wer ien zummertied n braifkoart bie ons boerderij aan zandpad bie diek ôfleverd deur postbode. Doar ston steevaast ien: “Heeft Siet ambitie om bij ons in Appingedam te komen logeren”? Allain dat woord ambitie aal. Mor dij haar ik. Joaren bin ik van Paidierboeren naar Daam fietst, n rit van 3 ½ uur. Stamboondjes ien fietstas op henraais en aaierproemen weerom. Van lesten wer gewicht aal lichter. Eerst even bie Opoe van Tinaalgen aan en din bie Oom en Taande ien Steem. Doar mog ik mit haand bonen draaien ien kovviemeulen. Wat rook dat lekker as ludje loagke open ging. Din verder noar familie van hail olle onderwiezer dij tegen mie zee: “Dag waarde nicht” . Dat mos aigelk achternichtje wezen. Gain van zien kiender - ain zeun en vief dochters - is traauwd worden. Zai bleven ien ollerliek hoes wonen waar k te logeren kwam. Sloapen kon ik eerst as grode klok ien gaang 12 uur sloagen haar. Op zundag mos ik wel twij keer mit noar kerk tou wat ik van hoes oet nait wend was. Splitsing ien heur kerk gaaf twijspalt ien t gezin as dat t goie woord is. Baaide partijen waren baang dat aander verloren goan zol. Toavelgebed kin k nog te kop oet. Glaas van keukenroam boven aanrecht mos vervongen worden. Schilder smeerde leste stopvaarf - ook aal zo’n lekker luchtje - ien raand. Taandes begonnen te koken, stampot zuide abbels. Ik vuilde wat haards ien mond. Dat was n stuk glaas. Grode consternoatsie en n stoetbrug.

Op 31 augustus was t feest. Muziek en optocht mit versierde kienderfietsen is wat ik nog goud wait. Alles bekijken en din noar hoes tou veur crocket op t gladde grasveld. Mit holten hoamer

baal deur gebogen poorten sloagen om as eerste bie endpoal te komen. t Was net of t altied mooi weer was bie geneugten op dij Keuneginnedag. Dou k 18 wer en mien eerste boan ien Stad kreeg bin k ter veur leste keer west. Weer op fiets en nou over kronkelweg noast Damsterdaip. Dij moandagmörn waaide t zo hard dat ik mit bus weerom ging. Chauffeur klom bie “trapke” achterop omhoog, fiets wer hom aanlangd en tegen richel aan schoven. Zun ston nog leeg en onderwegens zaag ik schaar van bus met fiets bovenop over t graslaand veurbie glieden. Dou ik even loader weer keek ontbrook ter wat. Vot! Chauffeur stopte en zee:

“Juffraauw, wie hemmen joen fiets verspeuld”.

Waarkploats kreeg zeggen om te zuiken. Doagen loader kon k mien repareerde raddraaierke - ik bedoul rieradje - ophoalen bie halte op Damsterdaip ien Stad.

t Staait mie zo leventeg bie, schaar van bus en fiets dij mitglee aan aanderkaant van slootswaal. Op zuik noar n ploadge van t model von k ain dij er slim op liekt. Kleur klopt nait.

Traainvolk

Traain glidt glad aingoal deur t noorden.
Wel hier woont bruukt nait veul woorden.

Oponthold, och, arm verdraait.
Aigelk heurt zuks ook ja nait.
Stoanploats zel nait gaauw gebeuren.
Mon je minsen din ains heuren.

Opoe's zuster woont ien Steem.
Wacht even, Opoe, dit is Beem.
Dat t ol minsk gaait nog weer zitten.
t Binnen ja echt gain laange ritten.

Stap ien Baffelt oet veur Raskert,
ien Zuudhörn as t gaait om Okswert.
Enkele keer dut t wel wat zeer.
Bie n old station stopt traain nait meer.

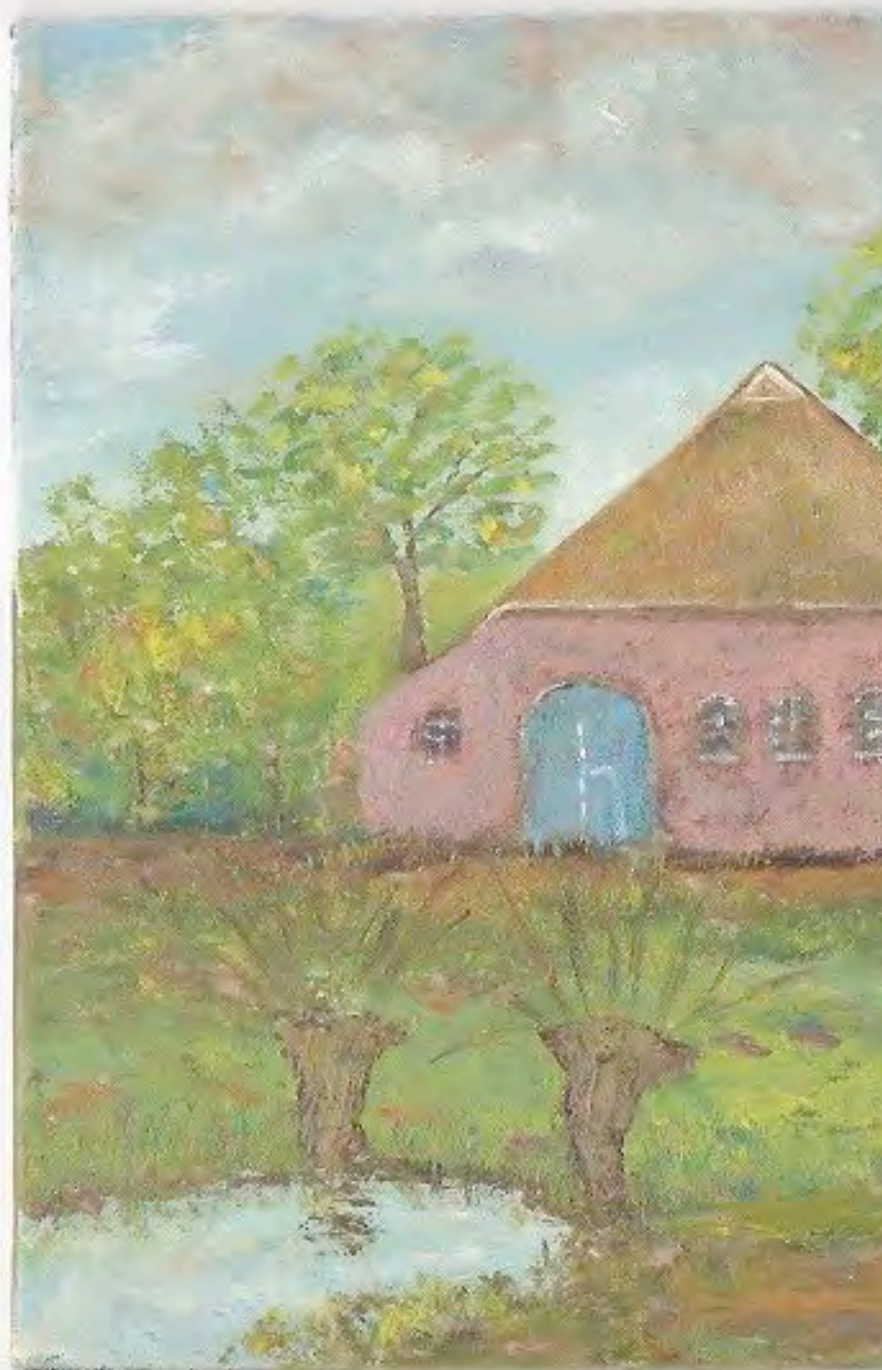
Ainerom lag ooit aan t spoor.
t Ging noar Zoltkamp, wat ja roar.
Veul Marnedörpen mit n station
woar zo'n traainraais din begon.

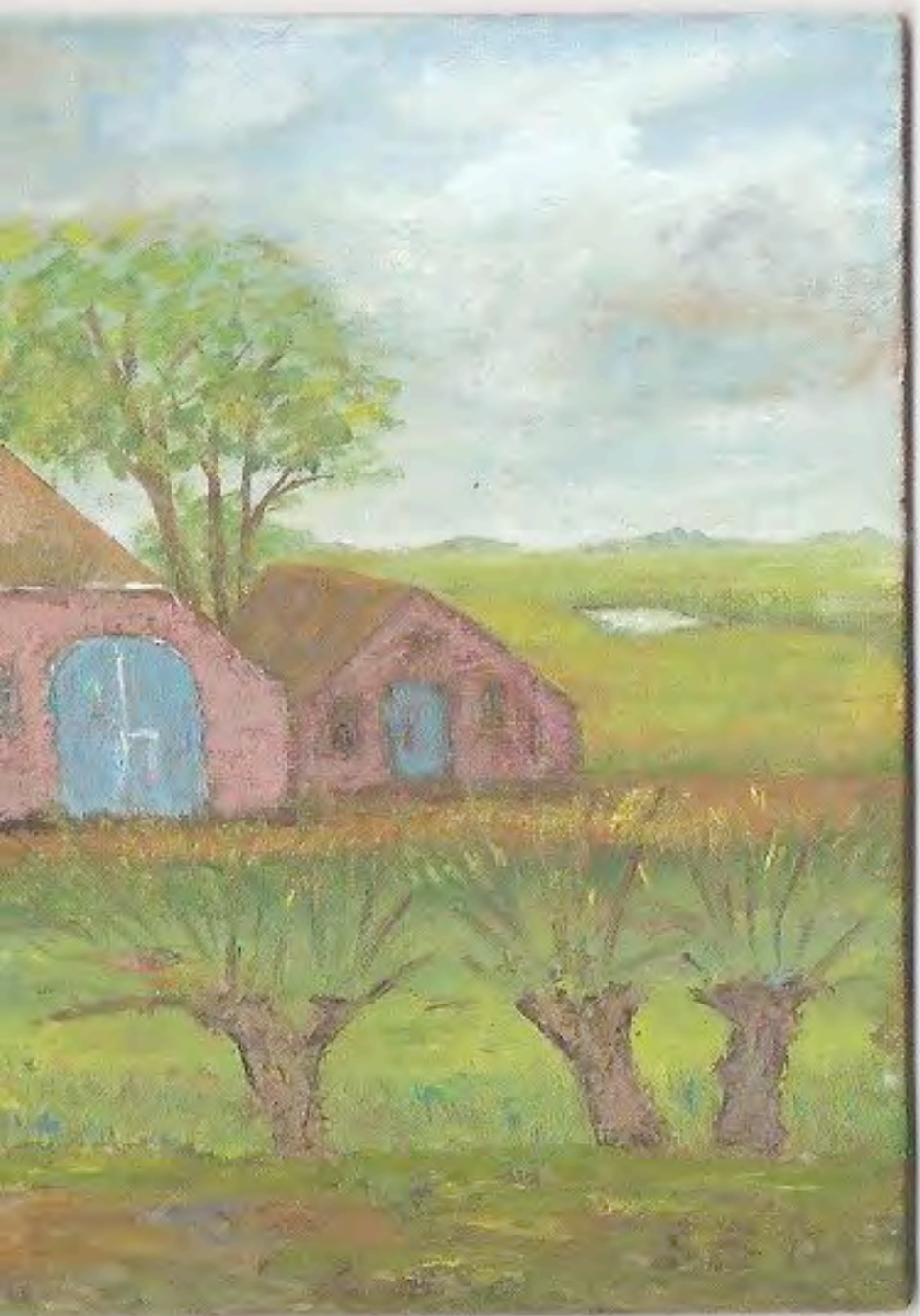
Raais van Mij noar Loppersom,
Sapmeer – Wenzum Obergom.
Kost joe toch wel hail veul tied.
Pak joen fiets. t Blift n stried.

Boom nait open, blad op rails.
Lees wat as doe die verveels.
Aal is t spul wel ains ontregeld,
traain is makkelk, gaat geregeld.

Doarom traainvolk, goa op pad.
Spoor brengt joe ien zucht noar stad:
t Noorder- of t Hoofdstation.
En geern op tied, as dat ains kon.

In het kader van DICTERS OP HET SPOOR heeft dit gedicht
ooit maandenlang in de Noordelijke treinstellen gehangen.

Grunneger limerikken - Groningse limericks

Ien zien column schreef journalist veul over vroagen.
Distied mouten mensen ja hail wat verdroagen.
 t Is gain goud joar.
 Dus denk om mekoar.
Meschain is er ies of ook snij ien midwinter doagen.

*

Sums is t leven goud. Voak gaat er wat mis
en dat geft din verdrait, pien, aargernis.
 D'ain kin t nait begriepen,
 begunt te reren en liepen.
n Aander berust en zegt: t is wat het is.

*

Academisch persoan het noa tien joar studeren
ien dizze tiedgeest van voak en veul nivelleren
 mit zien proefschrift bewezen
 - nog altied is t noa te lezen -
QED n licht verschil tussen appels en peren.

*

Net boeten dörp woont n vrijgezelle dichter.
Dij koos hom n partner oet wel vaaier wichter.
 Zai waste en kookte.
 Hai keek en hai smookte.
Dichtoader stokte. Praktisch leven wer wat lichter.

*

Dochter van bakker oet Westernijland
wol n dag mit heur kerel noar t strand.
Ze gingen mit boot,
lagen hailemoal bloot
en binnen dou vrezelk verbraand.

*

Ien t midden van t dörp Minskeweer
laip n ontiegelk vervoarleke beer.
Der wer slim over kloagd.
Hai is 's oavends verjoagd
mor s mörns, hai, dou was e der weer.

*

Carnavalswichter op woagen van corso
showden veul van heur haalfblode torso.
Mooi om dat te bekieken.
Dat lait t volk ook wel blieken
tot ain zee: hallo hé, kin zuks hier mor zo?

*

Der was aains n man ien Zieldiek,
dij zien oren waren slim ongeliek.
Ain was zo klaain,
hoast nait te zain.
Mit aander won hai pries van publiek.

*

Handwaarkjuffraauw oet Zuudloaren
Haar verlet om n poar klöskes goaren.
 Ze vroug t aan heur man.
 Het kwam der nait van.
Alwээр nait. Ze kon hom wel smoren.

*

n Dolzinnege man oet Delfziel
zat vraauw achternoa mit n biel.
 Dat ging hail nait goud.
 Hai verloor n kaan vol bloud
dou hai strukelde en zulf ien biel viel.

*

Onveurzichtig luk jonkje ien Beyum
Viel bie t vissen veurover ien majem.
 Ze haren hom aal gaauw
 mit dreg en mit taauw.
En buurman raip opgelucht: hej'em?

*

n Peerdekoopman ien Sandebuур
dij haar n sjees en n trailer te huur.
 Noar trailer vroug hai.
 Veur t sjeeske kwam zai.
t Gevolg was n bruloft ien schuur.

*

Twij bruiers bie daip ien t dörpke Briltil
Stopten buzen vol mit n zood kikkerdril.

Moeke dee was ien mesien.

Achttien dikkoppen aan lien
was heur te maans en t ol minsk gaf n gil.

*

Bie bakker ien Laains wol zai cappuccino.
Hai gewoon kovvie. t Wer brocht deur Bartino.
Gebak mog der wezen.
Beetje proaten, nog wat lezen.
Bie t votgoan vergat hai zien pet, zo'n alpino.

*

n Jong stel aan bosraand van gruïn Westerlee
was bie t vrijen nog mor zuneg op glee.
Hai gaf heur n kuske.
Zai schrok van n muske
en zee: k vien dit echt gain geschikt stee.

*

n Daaiergek woonachteg ien Ludje Hoeskes
haar n knien, zeuven honden en vief poeskes.
t Kostte hom hail wat uren
- hai bekloug hom bie buren -
want op knien noa kreeg t haile spul loeskes.

*

n Intelligent personage oet Brouk
kwam echt ollerwets mooi oet houk
mit n krachteg
old-Grunnegs iendachteg:
k heb liefzeert mor wel zin aan kouk.

*

Caféboas bie kruuspunt op Oosterhoogebrug
mouk hom drok om dij aine onneuzele mug.
Hai zee: k haauw om dood
en bien vaast elke poot.
Zien vraauw zee: nou, Hinnerkjong, dat liekt mie stug.

*

Kwoajongens op schuurdeel bie Glins
slougen nkanner om kop mit n schins.
Boer kwam der op tou.
Zee eerst nog: nou, nou
en gaaf heur dou elk wat op pins.

*

Serveerster brengt kovvie. Ha, lekker, zegt hai.
Mos nog wel even òfwachten, jeuzelde zai.
t Is ien elk geval broen.
Hai dut fooi bie de poen.
Dat is wat ik ien gelagkoamer heur en ook zai.

*

Bie pasfotowinkel - dit is echt zo gebeurd -
laip dochter te deur oet, het ploadge dou keurd.
Ze schrok heur kapot,
von t ding mor n vod
en het hom doar midden op stroat nog verscheurd.

*

n Ainzoame boer op n stee vlak bie Mij
mit peerden en hounder, zien hond en wat vij,
dij von hom n vraauw.
Ze kreeg hom aan taauw.
Nou krigt hai op zoaterdag snert en zoepenbrij.

*

n Stadse, van oorsprong oet noordommelaand,
dij zette contactadvertentie ien kraant.
Boer het er op schreven.
Doar is t nait bie bleven.
Hai vroug heur aal gaauw om heur haand.

*

n Tiener van vieftien dij hom stierelk verveelde
kroop bezied mit zien vrund ien n vlaigtuug op Eelde.
Dij dag ien t gevang
van ol hok duurde lang.
Stoetbrug mit spinneweb is din toch gain weelde.

*

n Kerel oet Koakhörn, dij haar echt lekker eten
bie Café Hunsingo, nee, dat het hom nait speten.
 Dou hai rekensom kreeg
 vulde buus wel slim leeg.
Hai zee stomverboasd: k heb mien knip toch verscheten.

*

Stoere student vlak bie Anna Paulowna
was blied mit zien twijde of daarde diploma.
 t Feest duurde laank
 mit ontiegelk veul draank.
Dou t licht wer lag man nog bie stookhut ien coma.

*

Veurleeswedstried ien t dörpshoes van Bavvelt.
Ain van jongens dij mitdee haitte vrumd genog Gavvelt.
 t Ging over n reus.
 Vent was slim nerveus.
Ien minder as ain minuut het hai t haile stuk òfravveld.

*

n Bouk kin je lezen of gaauw even ien snuustern.
Veurdracht kin je heuren of aandachtig noar luustern.
 Der is altied verschil
 en of men aal of nait wil
ien ollerdom wordt mit verstand proaten voak fluustern.

*

Ain van ons peerden van vrouger was Hector.
Mooiste daaier van haile bedrief en van sector.
Slim genog wer zien steert
veur boerderijwaark coupeerd
en nog loader wer Hector vervongen deur tractor.

*

Vriendin van siktoares - Iesclub KOLDSTEE – dij was uren
aan t waark mit n duurzoam project. Ze prout mit buren.
Vraauwlu scoorden wat geld.
Der wer wol en goaren besteld.
Ien elke iesvlag goan ze t embleem van scheuvel borduren.

*

Mainste mensen waren moud aan t verlaizen.
Begun februoari begunde t toch nog te vraizen.
Binnen iezers ien t vet zet?
Pa het weer op rondrit wed.
En moeke ropt: nou nait joen hansen verlaizen.

*

Drij doagen thoeswaark en nog twij keer bie balie.
Doar waren ze toch gauw aan wend, ook ambtenoar Alie.
Tegen man dij op pad wol noar Trier
zee ze: “ik regel joen pas en papier.
Raaizen dat mag nait”. Dou kreeg ze figuurlek op falie.

*

Ien bar strenge winter van t joar 2008
kwam köster van kerk mit n ongewone klacht.
Jeugd liekt wel naait wies.
Schoulkiend zakte deur t ies
bie scholdje boemzen op rechte stuk van kerkgracht.

*

Knien van Oom Knelis het bie veldrace van toren tot toren
t gevecht mit azielzuiker hoas deur materiaalpech verloren.
Gauwachteg wer fundraising regeld
en contractje mit veearts bezegeld.
Dou kon dij opereren. t Ging om lengte van kniendje zien oren.

*

Gedegen olderwetse hoesvraauw ien Laik,
dij zette heur wasgoud op zundag ien waik.
Op moandag kon spul ien mesien.
t Mainste hong boeten aan lien.
Mor loakens dij lagen nog uren op blaik.

*

Op n dag ien april lopt buurman mit pet op en jak aan noar toen.
Reeuw stait kloor bie schuurdeur. Dit liekt wel wat op n cartoon.
Vot mit dat roet.
t Wer waarm. Jak kon oet.
En zo schovvelt ol buurman weer verder ien bloot boezeroen.

*

Jongste telg en stamholder van familie Egel
haar poten kapot. Hai glee oet op n tegel.
 Zukke dingen gebeuren
 kreeg hai van ollu te heuren.
Kroep nooit op n glad oppervlak. Vaste regel.

*

Student laip college veur t eerst noa zien dipke.
Ien zien t-shirt zat bie touval verkeerd om dat lipke.
 Dij gewoonte is bleven.
 Der was altied wel even
n laive alerte studente dij t lipke weer omwipte.

*

Oet tiedverdrief vroug hai heur om ale brikken
veur twijde keer netjes op dambord te schikken.
 Dou wer hai humeureg
 en slim sikkeneureg.
Bie revanche won zai wéér. Dat was slikken.

*

Twij jaloerzege zusters oet dörp Land op Zoon
Dij stoken dou ze jong waren nkander noar kroon.
 Gediendjes van poppenhoes verknijpt.
 Vlecht van Barbie ien woddervaarf stipt.
Aalgedureg kwam opstandege Boon om zien loon.

*

Haardwaarkende boer wol mit hounder op stok.
Mit maaïen en zaaien haar hai t ook ja zo drok.

Het gaat over tied.

Hai kroop laiver bezied
ien houk van bedstee as op t rik ien zien hounderhok.

*

Jongkerel ging veur t eerst noar zien wichtje ien Aauwerd
mit belbus. Hai zag heur doar nait en aal gaauw wer t

hom kloar. Dikke frustroatsie

deur ale miscommunicoatsie.

Zai wachtte geduldeg op perron van traainstation Saauwerd.

*

Ien Noordpolderziel kin men gain genoaten meer kopen.
Op Lauwersoog lukt dat wel. Doar is visboer voak open.

Koop mor gain kilo.

Deur doppen ien Marokko

is pries ons toch wel vrezelk te handjes oet lopen.

*

Van Wenzum noar Zoltkamp laip vrouger n traain.
Bie ol spoorbrug ien Ainerom is dat dudelk te zaain.

Mensen willen hom weerom.

Der is nog een nuver station.

Om cendjederij is kaans dat t gebeurt nogal klaain.

✱

Tiedverdrief? Tied monje bruken nait verdrieven.
Eerst wil n minsk veuroet en loader wil hai blieven.
Kiek je bie t oller worden weerom
din besef je wat ging t gaauw om,
net as HST. Echt mit gain pen te beschrieven.

✱

A funny joke or poem has the power to point out subtle ironies
of life
that I might get shot in the head for if I were to say them
straight out.
SMILE WITH POETRY.

Leste woorden

F. Scott Fitzgerald schrift as leste regels ien *The Great Gatsby*:
*And so we beat on, boats against the current, borne back
ceaselessly into the past.*

Bus ridt deur Noorse landschap mit fjorden en woatervallen.
Troanen springen mie ien ogen. Chauffeur zigt mie ien spaigel
en vragt of ik heimwee heb. Nee, nooit had. Gewoon beleven van
natuurbeeld op dij plek en dat moment.

Oom en Taande waren ien bezit van vekaanziehoeske en boot
aan Laikstermeer. Veul hoar haar Oom nait meer op kop. Bie
t zaailen droug hai pet of zo tegen zun. Wiend trok aan. Oom
sloug over boord. Lach van Taande gaalmd over t wouter. Ze
raip: “Doar drift zien houd”. t Is goud òflopen.

Vaaier wichterkes vieren dat ain van heur dattien joar worden is.
Ze bennen ien de weer mit mascara en libbestift tot joarege ropt:
“Zel we van diek òf rollen?” Loaken mit woar ze mekoar haildaal
ien wikkeln en doar gaat t hèn.

Monteur repareert verwaarmingskedel. Hai blift proaten want
hai het al twij uur ien auto zeten zunder aansproak. As ik hom
toch onderbreek om kovvie te hoalen ropt e: “Neem zulf ook
wat”.

Nog ain keer op bezuik bie t Engelse gezin van schouloetwizzeln
ien 1952. Veur dochter haar ik haalskedje mitnomen dij k as
wichtje van 17 joar van heur moeke kreeg. Ook mooi rond
deuske mit stroopwoavels haren wie bie ons. Doar schreven ze
loader over dat t goud smoakt haar as brokkeltjes ien yoghurt.

Op weg zai k n bunzing oversteken. Dat kin toch nait? t Zel n wezel wezen mit zien karakteristieke holling. Hai is wit. Hermelijn? As k dichterbie kom zai ik dat wiend plastic puut noar onderwaal zaailt.

Verwonderd wakker worden van woorden: “Strawberries”?
“Not as yet, Madam”.

t Ol minsk (84) zegt: “Vrouger wer der noar mie floten. Op t heden trekt azuurblauwe kleur van scootmobiel ale aandacht”.

Buurman komt verhilderd ien boeten. Hai is paspoort kwiet mor het wel n kopie moakt. Originail is naargens te bekennnen en dij mout hai juist bruken. Der schut hom wat ien t zin. Hij stoft ien hoes en jawel, ding zit nog ien printer.

Opoe zegt tegen klaainzeun: “Bis mien laive jong”.
Ludjevent zegt: “Ik ben van mamma”.

Man vertelt over vrouger. t Was nog ien dij tied van terlenka klaidjes waar ze nou jurkjes of tuniekjes tegen zeggen.
Kerkvraauw kwam op bezuik. Zai zat tegen hom over. Rokje was zo kort dat hij kon tot aan jeruzalem tou kieken.

Moaltied mit asperges liekt mie wel wat tou. Put waark om dat zulf kloar te moaken en dat veur ain persoon. Op fiets noar Familiehôtel. Veureg joar goud bevalen. Mit ham en aai of ditkeer mit zalm? Ober komt aanzetten mit jus d’orange en t bericht dat asperges op bennen. Hai wil mie menukoart geven. Hol dij zulf mor. Ik drink glas sap leeg en reken òf. Nog even om t meer tou fietsen. Thoes moak ik wel boukwaaingtort mit bodder en stroop.

Jong stel ridt te stad oet op fiets. t Is lente. Ien gruinjaand darteln eerste lammer. Zai kikt haildaal vertederd en zegt: “Mooi hè, dij wollege dinkjes”.

Hai zegt: “Lekker lamskotelet mit n luk vetraandje”.

Kammeroadske gaat allain weerom. Vent vuult hom opaains t daarde laam.

Dochter vertelt wat voader vroug of zee en zong.

- wils doe peerden vouern veur op ber gaais?
- ain aai is mie muite nait weerd.
- Siene, Siene, loat mie lös, anders vaal ik om;
dat komt nait van mien dronkenschap,
mor van mien ollerdom.
- breng dizze emmer mit wat bloud op fiets noar slagter
ien dörp veur bloudworst.
- kleine stenen, grote stenen, reuze stenen,
gat in de weg. Peuterspel.
- dij twij bennen t nait; knal bie reparoatie van laamp
boven op keukentoavel.
- Coupeetje 2de klasse had ik gauw opgezocht;
daar stond tot mijn verbazing dat ik niet roken mocht
(sigartje van 2 centen)
- weerproadje luuster ik nait noar vandoag, t weer is ja goud.
- Ik ken houken en hörns om boerderij tou, elke boom
en stroek ien toen en op t aarf, elk pad en ale sloten op t
laand ien polder, bie diek en op kwelder.

Vertoald van Russisch noar Engels: *A woman's sleep is deep at dawn.*
And Quiet Flows the Don. Mikhail Sholokhov.

Voak valen mie versregels ien. Gonnent wait ik direct van woar woorden en wies vandoan komen, van aandern nait. Op ain noa kin k ze zingen, mainstied ien gedachten want dat wil best, en sums haardop.

Kent gij het land der zee ontruikt? Nederlands volkslied.
Gerhard Werkman.

*Ken jy die land so min bekend
en tog zo heerlijk skoon
waar die natuur haar wonders skenk
en kwistig stel ten toon.*
Volkslied van Transvaal.
Pennevrug van Catharina van Rees.

*All the world am sad an' dreary
eb'rywhar' I roam
Oh darkies, how my heart grows weary
far from de old folks at home.*
Negro spiritual of Plantation song.

*Das Land wo die Zitronen blühen, dahin möchte ich mit dir, o mein
Geliebter, ziehn.*
Goethe. Italië.

*Chante, chante encore. Une rive où l'on voudrait revenir/laissant
là-bas nos plus cher souvenirs.*
Ferrat. Brel. Aznavour.

Che faro senza Euridice.
Opera Orfeo ed Euridice met mythologisch thema van de Duitse componist C.W.Gluck. Kathleen Ferrier zong:
What is life to me without thee? De Franse woorden: *J'ai perdu mon Eurodyce*. Duitse lyrics: *Ach, ich habe Sie verloren*.

*Will ye no' come back again
better loèd ye canna be
Will ye no' come back again.*

Ik dacht dat het een liefdesliedje was en zong het in de auto als ik 's avonds laat terugkwam uit het Westen. Het ligt anders. Bonnie Charlie is een Schots gedicht van Carolina Oliphant (Lady Naime). Na de desastreus verlopen Jacobine Rebellion (slag bij Culloden) van 1745 vluchtte Bonnie Prince Charlie terug naar Frankrijk, geholpen door Flora MacDonald. Lady Naime schreef later het lied op een traditionele melodie.

Terang Boelan, terang boelan di kali.

Moonshine reflects on the river. Indonesische folk song in Krontjong stijl en Malay evergreen. Afgeleid van de Franse muziek van La Rosalie. Met aangepaste melodie en tekst later het volkslied van Maleisië.

*Feel I'm going back to Massachusetts
Something's telling me I must go home
And the lights all went out in Massachusetts
the day I left her standing on her own.*

Maurice Gibb schreef de eerste zinnen bij het inchecken in Hotel Regis in New York. Met Barry en Robin voltooide hij het nummer tijdens de erop volgende boottrip rond Manhattan. Daarvoor waren de broers nog nooit in Massachusetts geweest. De ongebruikelijke naam met de s-klanken sprak hen aan.

*Au fond du temple saint
paré de fleurs et d'ôr
une femme apparaît
je crois la voir encore.*

Nadir en Zurga in de opera *De Parelvisiers* van Bizet. Ik zong dit duet op het werk met de administrateur van het Psychologisch Instituut in de jaren '50.

'k Ben ver van huis en donker is de nacht.

Gezang 230. De tekst *Lead Kindly Light* van Newman is o.a. vertaald door Jacqueline van der Waals. Muziek: Dykes.

Bessame, bessame mucho.

Geschreven door de Mexicaanse pianist en componist Consuelo Velázquez. Opgenomen door veel artiesten waaronder Frank Sinatra, Diana Krall, The Beatles en Andrea Bocelli.

Dona nobis pacem.

Traditionele canon met woorden uit het gebed Agnes Dei. Johannes 1:29. Peteris Vasks schreef deze kerkmuziek vooral met strijkers. Moeder met drie dochters zongen dit geregeld bij de afwas.

*Mull of Kintyre, oh mist rolling in from the sea/
my desire is always to be here, oh Mull of Kintyre.*

Paul McCartney en de toenmalige Brits-Amerikaanse rockband WINGS. Hij bezat een onderkomen op het Schotse schiereiland. Bij helder weer kun je op een afstand van 12 mijl Ulster Ierland zien. Het gebied met klippen die uit zee oprijzen wordt geteisterd door hoge golfstromingen. De kuststrook ligt bezaaid met wrakstukken van schepen, vliegtuigen en een helicopter. De bouw van de historische vuurtoren Cantyre Lighthouse duurde 22 maanden en werd afgerond in 1788. Materiaal werd per boot aangevoerd op 6 mijl afstand en dan met paarden over de berg naar de vuurtoren gebracht. Zo'n trip duurde een dag. Het motto van de Northern Lighthouse Board luidt: *IN SALUTEM OMNIUM. For the Safety of All.* Het nummer *Mull of Kintyre* wordt nu vaak uitgevoerd met doedelzakken. Wat zou dat mooi klinken op mijn begrafenis.

Es steht ein Soldat am Wolgastrand ...

Hast Du dort droben vergessen auf mich

Es sehnt doch mein Herz auch nach Liebe sich.

Franz Lehár. *Der Zarewitsch*. Iwan Rebhoff.

*The sun grew dark with mystery
the morn was cold and chill
as the shadow of a cross arose
upon that lonely hill.*

Frederick Edward Weatherby.

Rosen fra Fûn.

Deense canon.

*Matilda. And he sang as he sat
and waited while his billy boiled
you'll come a-waltzing Matilda with me.*

Australian bush ballad van Banjo Paterson.

Denk je aan een vrouw of een meisje, blijkt Matilda de bundel met al zijn bezittingen te zijn die de *jolly swagman* over de schouder slingerde nadat hij water aan de kook bracht voor de *billy tea* aan de *billybong* = afgesneden meander. Ook maakte hij een verdwaald schaap buit dat kwam drinken. Je kunt de *matilda* zien als romantische term met de verpersoonlijking van een vrouw. Goed verhaal dat eindigt met een spookverschijning. Het lied heeft een eigen museum. De uitdrukking *waltzing* zou afkomstig kunnen zijn van het Duits *Auf der Walz* = al werkend door het land reizen. De leden van het Australische vrouwenvoetbalteam kregen bij de Commonwealth Games in Brisbane de bijnaam Matildes. Hoe ver de betekenis van een woord af kan drijven blijkt uit de hedendaagse afkorting van *swag*: scientific wild-ass guess. Slang: he's got a swag about him.

*Ich bin nur ein armer Wandergesell, gute nacht,
liebes Mädel, gut' nacht.*

Deze reiziger neemt bij het verder trekken *als einziges Gepäck* de herinnering mee. Operette *Der Vetter aus Dingsda* van Künneke. Gezongen door o.a. Rudolf Schock.

*For you are beautiful
and I have loved you dearly
more dearly than the spoken word can tell.*

The Last Farewell. De Keniaans-Britse zanger Roger Whittaker vroeg in zijn radioprogramma de luisteraars om versregels in te sturen. Elke week maakte hij een keuze en een lied. Het gaat wederom niet om een vrouw of meisje.

*There's a ship lies rigged and ready in the harbour
Tomorrow for old England she sails
Far away from your land of endless sunshine
to my land full of rainy skies and gales
And I shall be aboard that ship tomorrow
though my heart is full of tears at this farewell.*

De naam van het land wordt niet genoemd. Wel: *the fragrance of these islands*. Whittaker was er van overtuigd dat de klassiek aandoende intro met de French horn (oorspronkelijk hunting horn) bijdroeg tot het succes. Tegelijkertijd maakte Rod Stewart furore met *I am sailing*. Twee nummers met een nautisch thema die in de jaren '70 om voorrang streden. *Farewell* stond ook een tijdlang op het repertoire van Elvis Presley en Lee Towers.

Eli, Eli, lama sabachtani.
Jiddisch-Hebreeuws.

I'll get by, I always have before.

Uit de musical *EVITA*. Andrew Lloyd Webber. *Don't cry for me, Argentina.*

Poaskeblom ien loagke snij.

*April love can slip right through your fingers
so if she's the one
don't let her run away.*

Het nummer is geschreven voor de film met dezelfde naam door Fain en Webster. Pat Boone zong het.

*Al het heden wordt verleden
schoon 't ons toegerekend blijft.*

Rhijnvis Feith. Te vinden in de bundel *JOHANNES DE HEER*. De melodie is van oorsprong een 18de eeuws Hernhuttergezing. Dat lied werd je ingegoten tijdens de dienst op Oudejaarsavond.

Kumbaya my Lord, Kumbaya.

Gospel tune. Afrikaanse oorsprong.

*Green, green, it's green, so they say
on the far side of the hill
green, green, I'm going away
to where the grass is greener still.*

Keith Gordon Green, christian musician, pianist, songwriter en minister, geboren in Brooklyn. Op 3-jarige leeftijd speelde hij ukelele, de gitaar toen hij 5 was en de piano toen hij 7 jaar werd. Hij stierf op 28-jarige leeftijd in een aircrash met een twee-motorige overbeladen Cessna 414 met 3-jarig zoontje Josiah, de 2-jarige Bethany, en nog een gezin met 6 kinderen. Zijn zwangere vrouw Melody - die mee schreef aan de songteksten - was thuisgebleven met Rebecah.

In 2001 werd Green postuum opgenomen in de GOSPEL MUSIC HALL OF FAME. Melody heeft zijn werk qua geloof en muziek voortgezet.

Green, green, I'm going away ...

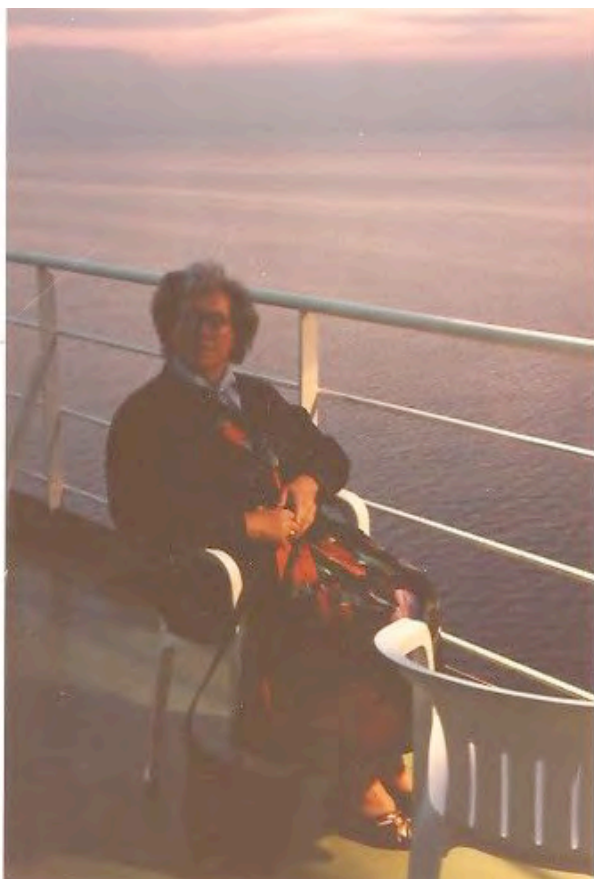
Foto's nemen van alles woar n mens blied van word't. Bie t vernemen van dit plan komt mien gedachtenstroom op gang. Veul taferelen bennen geschikt om ploadjes van te moaken. Toch kin je lang nait ale gebeurtenissen en dingen woar om gnivveld word't of dij joe bie blieden op portret zetten. Wat ik heur, zai of mie herinner is voak nait ien beeld te vangen. Denk aan zinnen oet verdichtsels en verhoalen, verzen en songteksten.

t Blikt ook oet veurbeelden en reacties op mien schriefwaark. Ain zien gezicht word't zachter. Aander bespeurt ondertoon van verdrait. t Woord barok vaalt. n Vraauw denkt dat n verske over heur gaat. n Man begunt zulf te lachen as hai zien partner een anecdotisch stukje veurleest. Weer ain vertelt dat gemis van zien moeke hom aanvloog bie n gedichtje. Elk leest vanoet zien aigen optiek en menaai van leven. Der blieden altied verdraidege dingen. Mor as wie ons openstellen en oog hollen veur t biezundere en iendringende om ons tou, din is t toch ook goud?

Op 6 september zag ik het levenslicht. Ik lag al naast mijn moeder, met de helm op geboren, nog voor de huisarts en vroedvrouw aanwezig waren.

Onbeschreven blad.

Groningen, mei 2021.

*Vrouw op reis in de avondschemering.
Het oneindige ligt nog achter haar.
Bestemming onbekend.*

Ter afsluiting

The former things have passed away.

De Britse schrijver Charles Lamb - met een tragisch familieverhaal - wordt vaak aangehaald in boek en verfilming *The Guernsey Literary Society*.

Je cherchais une âme qui me ressemblât, et je ne pouvais pas la trouver. Je fouillais tous les recoins de la terre, ma persévérance était inutile. Cependant, je ne pouvais pas rester seul. Il fallait quelqu'un qui approuvât mon caractère; il fallait quelqu'un qui eût les mêmes idées que moi.

Uit: *Chant Deuxième*.

Ik zocht naar een ziel die op de mijne geleek, en ik kon er nergens een vinden. Ik doorzocht alle schuilhoeken der aarde, mijn volharding was vergeefs. Toch kon ik niet alleen blijven. Ik had behoefte aan iemand die mijn karakter waardeerde; ik had behoefte aan iemand die dezelfde gedachten had als ik.

Tweede zang uit *Les Chants de Maldoror*.

Le Comte de Lautréamont (Isidore Ducasse)

Het blad beschreven.

Dankwoord

Dank aan Joan voor het helpen realiseren van

KRONIEK VAN EEN WISSELVALLIG BESTAAN
en
ALLEEN MET WOORDEN ...

Dank aan Gerard voor de aanmoediging en ondersteuning
bij het tot stand komen van

GRUNNEGER VERHOALEN EN GEDICHTEN,
ALLEEN MET WOORDEN ...
en het verjaardagsgeschenk september 2020
HEMELVAART.

Dank aan de lezers die me een woord van waardering
toezonden of bloemen lieten brengen.

